

UDKAST

Forslag

til

Lov om supplerende bestemmelser til forordning om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter m.v.¹

Kapitel 1

Formål og anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), jf. bilag til denne lov, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen).

Stk. 2. Loven finder anvendelse på produkter, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Kapitel 2

Administrative bestemmelser

Gennemførelse af EU-retten

§ 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler eller træffe afgørelse med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens

¹ I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2014 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF, EU-Tidende L, 2024/1781, 28.6.2024 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven og gengivelsen af forordningen i lovens bilag er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

UDKAST

område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

§ 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan tilgås.

Bemyndigede organer

§ 4. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan [på hver deres område] udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan [på hver deres område] fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med bemyndigede organer, og om hvilke opgaver den bemyndigede skal udføre.

Sprogkrav

§ 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på. Ministeren fastsætter endvidere regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Kapitel 3

Kontrol m.v.

Kontrolmyndighed

§ 6. Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelse af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen

UDKAST

samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] fører [på hver deres område] kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Stk. 3. [Miljøministeren] fører kontrol med overholdelse af regler om grønne offentlige udbud fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Stk. 4. [Miljøministeren] kan fastsætte regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af regler om grønne offentlige udbud, herunder om anmodning om oplysninger og om påbud, jf. stk. 3.

Oplysningspligt m.v.

§ 7. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetægelse af kontrol efter § 6, stk. 1, på et sprog, der er letforståeligt, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens område.

Stk. 2. Enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, skal efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den erhvervsdrivende, der i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

§ 8. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

§ 9. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i sin kontrol med overholdelsen af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, udtage ethvert produkt, herunder ved brug af skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling, eller udgiften kan kræves refunderet fra den

UDKAST

erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde. Den erhvervsdrivende står for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Stk. 3. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted. Den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse af krav i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter eller i gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen, eller regler, der er fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde, jf. stk. 4.

Adgang til lokaliteter og transportmidler

§ 10. Sikkerhedsstyrelsen har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, med henblik på at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med krav fastsat i denne lov, i regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

UDKAST

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Forbud

§ 11. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelser om forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervmæssig ibrugtagning af et produkt, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan. Forbuddet kan træffes over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervmæssigt ibrugtager produktet.

Påbud m.v.

§ 12. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud overfor enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde:

- 1) at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 2) at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 3) at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko,
- 4) at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet,

UDKAST

- 5) at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet,
- 6) at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne,
- 7) at tilbagetrække et produkt fra markedet,
- 8) at tilbagekalde et produkt fra brugere, og
- 9) at destruere et produktet på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 og § 11 med angivelse af årsagerne hertil.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1 og § 11 over for erhvervsdrivende, eller i medfør af § 14 over for onlinemarkedspladser, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

§ 13. Sikkerhedsstyrelsen kan over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Onlinemarkedspladser

§ 14. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

UDKAST

§ 15. Der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1 træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring. Inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Sikkerhedsstyrelsen skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Tvangsbøder

§ 16. Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 14 og 15.

Offentliggørelse

§ 17. Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i codesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til codesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

UDKAST

Stk. 2. Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

§ 18. Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Stk. 2. Erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som bemyndiget efter stk. 1.

Kapitel 4

Klageadgang og domstolsprøvelse

§ 19. Afgørelser truffet af kontrolmyndigheden, jf. § 6, stk. 1 og 3, efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. [Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan, jf. § 4, stk. 1, [på hver deres område] fastsætte regler om adgangen til at klage over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan.

Stk. 3. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over Sikkerhedsstyrelsen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 3 har opsættende virkning.

Kapitel 5

Straf m.v.

UDKAST

§ 20. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som erhvervsdrivende ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10,
- 2) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 11,
- 3) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til entydige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12,
- 4) som erhvervsdrivende ikke uploader de påkrævede data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 13, stk. 4,
- 5) som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunder eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17,
- 6) som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9,
- 7) som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 28,
- 8) som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6,
- 9) som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 30, stk. 1-4,
- 10) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 31,
- 11) som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til ecodesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 32,
- 12) som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til ecodesignforordningens artikel 33,
- 13) som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3,
- 14) som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, stk. 1, litra c, og stk. 2,
- 15) som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38,
- 16) som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgørelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40,

UDKAST

- 17) som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4,
 - 18) som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har
givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller
midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsover-
vågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5,
 - 19) som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuld-
magten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2,
 - 20) som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsover-
vågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens
artikel 7, stk. 1, eller som udbydere af informationssamfundstjene-
ster undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighe-
derne, eller imødekomme anmodning fra markedsovervågnings-
myndighederne, jf. forordningens artikel 7, stk. 2,
 - 21) omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at
afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et pro-
dukt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3.,
 - 22) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 7,
 - 23) undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10,
 - 24) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsø-
ger herpå, eller
 - 25) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14.
- Stk. 2.* Ved bødestraf for forsætlig overtrædelse, jf. stk. 1, kan der ske tidsbegrænset frakendelse af retten til at deltage i offentlige udbudsproce-
durer, hvis det begåede forhold giver grund til at antage, at den pågæl-
dende erhvervsdrivende ikke fremtidig vil overholde forhold, som fremgår
af stk. 1.
- Stk. 3.* Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfi-
skeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved over-
trædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan
der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafud-
måling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.
- Stk. 4.* Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar
efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.
- Stk. 5.* I regler, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes bø-
destraf og sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offent-
lige udbudsprocedurer for overtrædelse af disse regler, herunder for mang-
lende overholdelse af påbud.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

UDKAST

§ 21. Loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Kapitel 7 *Ændringer i anden lovgivning*

§ 22. I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010, foretages følgende ændrin-ger:

1. § 14 affattes således:

»§14. Afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i med-før af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, af-gørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågæl-dende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørel-sen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, for-længes fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.«

2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 4.

Kapitel 8 *Territorialbestemmelse*

§ 23. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)**2024/1781 af 13. juni 2024****om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (EØS-relevant tekst)***Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Baggrund
2.1.	Ecodesignforordningen
2.2.	Markedsovervågningsforordningen
3.	Lovforslagets hovedpunkter
3.1.	Formål og anvendelsesområde
3.1.1.	Gældende ret
3.1.1.1.	Ecodesignloven
3.1.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.	Administrative bestemmelser
3.2.1.	Gennemførelse af EU-retten
3.2.1.1.	Gældende ret

UDKAST

3.2.1.1.1.	Ecodesignloven
3.2.1.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.2.	Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende
3.2.2.1.	Gældende ret
3.2.2.1.1.	Ecodesignloven
3.2.2.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.2.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.3.	Bemyndigede organer
3.2.3.1.	Gældende ret
3.2.3.1.1.	Ecodesignloven
3.2.3.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.3.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.4.	Sprogkrav
3.2.4.1.	Gældende ret
3.2.4.1.1.	Ecodesignloven
3.2.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.2.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

3.3.	Kontrol m.v.
3.3.1.	Kontrolmyndighed
3.3.1.1.	Gældende ret
3.3.1.1.1.	Ecodesignloven
3.3.1.1.2	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.1.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.2.	Kontrol
3.3.2.1.	Gældende ret
3.3.2.1.1.	Ecodesignloven
3.3.2.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.2.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.3.	Forbud, påbud m.v.
3.3.3.1.	Gældende ret
3.3.3.1.1.	Ecodesignloven
3.3.3.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.3.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.4.	Onlinemarkedspladser
3.3.4.1.	Gældende ret
3.3.4.1.1.	Ecodesignloven

UDKAST

3.3.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.5.	Offentliggørelse
3.3.5.1.	Gældende ret
3.3.5.1.1.	Ecodesignloven
3.3.5.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.5.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.6.	Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.
3.3.6.1.	Gældende ret
3.3.6.1.1.	Ecodesignloven
3.3.6.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.3.6.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.	Klage
3.4.1.	Gældende ret
3.4.1.1.	Ecodesignloven
3.4.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.4.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.	Straf m.v.

UDKAST

3.5.1.	Gældende ret
3.5.1.1.	Ecodesignloven
3.5.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.5.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.2.1.	Straffebestemmelser
3.5.2.2.	Strafudmålingen
3.6.	Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i ecodesignloven
3.6.1.	Gældende ret
3.6.1.1.	Ecodesignloven
3.6.1.2.	Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen
3.6.2.	Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11.	Sammenfattende skema
-----	----------------------

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen).

Ecodesignforordningen pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen, samt i relevante delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen, kan håndhæves. Endvidere pålægges medlemsstaterne at fastsætte sprogkrav til information, som vil skulle oplyses i henhold til krav om miljøvenligt design (ecodesignkrav). Medlemsstaterne skal også udpege en eller flere bemyndigende myndigheder, som er ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer, som anvendes ved tredjepartsverifikation af produkters overensstemmelse med ecodesignkrav, samt for at overvåge de bemyndigede organer.

Med lovforslaget foreslås således supplerende bestemmelser, som skal sikre håndhævelse, herunder sanktionering af dele af de krav, som er fastsat i og i medfør af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav [og krav om grønne offentlige udbud]. Yderligere foreslås en bemyndigelse til fastsættelse af sprogkrav til produktoplysninger, og en bemyndigelse med hensyn til bemyndigede organer.

Herudover foreslås supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen), da de tværgående markedsovervågningsbestemmelser, som fremgår af markedsovervågningsforordningen, finder anvendelse på ecodesignforordningen.

UDKAST

Desuden foreslås mindre ændringer i ecodesignloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2166 af 29. november 2021 med hensyn til ecodesignregulering, som er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesigndirektivet). Det omfatter bestemmelser om afskæring af klageadgang over kontrolmyndighedens afgørelser. Yderligere omfatter det som led i en ensretning med regulering på produktområdet ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation ved bødestraf.

Bestemmelserne i den foreslåede lov er udarbejdet med udgangspunkt i ecodesignloven, som implementerer ecodesigndirektivet, og som ecodesignforordningen med tiden vil erstatte.

Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen henvises der til regulering under andre ministeriers ressortområder. Bestemmelser om kontrol og sanktioner til forordningens kapitel VI om destruktion af usolgte forbrugerprodukter vil håndteres i regulering under Miljøministeriets ressort. Kontrol med krav om erhvervsdrivendes indlæsning af batteripas i register over digitale produktpas, jf. forordningens artikel 13 og 78, vil håndteres af den myndighed, der varetager markedsovervågningen af batteripasset efter batteriforordningen. Bestemmelser om at træffe passende foranstaltninger for at støtte SMV'er, jf. forordningens artikel 22, stk. 3, og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/1828/EU af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser (gruppesøgsmålsdirektivet), jf. forordningens artikel 77, håndteres i regulering under Erhvervsministeriets ressort.

2. Baggrund

2.1. Ecodesignforordningen

Ecodesignregulering indførtes i EU i 2005 med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/32/EF om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energiforbrugende produkter. Reguleringen fra 2005 var i 2009 erstattet af ecodesigndirektivet. Den 18. juli 2024 trådte ecodesignforordningen i kraft. Forordningen ophæver og vil med tiden erstatte ecodesigndirektivet.

Ecodesignreguleringen stiller krav til produkters miljømæssige bæredygtighed på EU-niveau og sikrer samtidigt produkternes frie bevægelighed i

UDKAST

EU. Ecodesignreguleringen skal historisk ses i sammenhæng med energimærkningsreguleringen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1369/EU af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning m.v. Mens ecodesignkravene har haft fokus på i energihenseende at fjerne de dårligste produkter fra markedet, har energimærkningskravene trukket markedet for energirelaterede produkter i retning mod stadig bedre energieffektivitet ved at synliggøre det enkelte produkts energiforbrug og derved tilskynde forbrugerne til at anskaffe de mest energieffektive modeller.

Ecodesignforordningen erstatter og viderefører principperne i ecodesigndirektivet med et væsentligt udvidet anvendelsesområde fra energirelaterede produkter til at omfatte næsten alle fysiske produkter bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler. Endvidere udvides de mulige reguleringsaspekter ved fastsættelse af nye ecodesignkrav med øget fokus på klima-, energi- og miljøparametre ud fra et livscyklusperspektiv, dvs. ud fra de fortløbende og indbyrdes forbundne faser af et produkt fra udvinding og anvendelse af råmateriale, design og fremstilling over brugsfasen til endelig bortskaffelse.

Desuden introduceres nye virkemidler med indførelse af bl.a. et digitalt produktpas, mulighed for at stille krav om mærkning, mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, og bestemmelser, der skal begrænse destruktion af usolgte forbrugerprodukter.

De erhvervsdrivende pålægges efter ecodesignforordningen særlige forpligtelser med hensyn til produkters miljømæssige bæredygtighed relateret til den rolle, den enkelte erhvervsdrivende varetager i forsyningskæden. Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, stk. 46.

Hertil fremgår forpligtelser for f.eks. øvrige aktører i forsyningskæden og udbydere af onlinemarkedspladser, dvs. af formidlingstjenester, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54.

Forordningen indeholder også bestemmelser om markedsovervågning, som primært er målrettet medlemsstaterne, herunder om udarbejdelse af et særligt afsnit i den nationale markedsovervågningsstrategi, jf. artikel 66, anvendelse af et informations- og kommunikationssystem (ICSMS) i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 67, og om styrket

UDKAST

samarbejde på tværs af medlemsstater i den administrative samarbejdsgruppe ("ADCO"), som er etableret i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 68.

Af forordningens kapitel XII fremgår endvidere bestemmelser om beskyttelsesprocedurer, der er baseret på standardbestemmelser, herunder om den procedure, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den mener, at et produkt udgør en risiko, jf. artikel 69. Yderligere fremgår bestemmelser om EU-beskyttelsesproceduren, som skal anvendes, hvis en medlemsstat eller Europa-Kommissionen (Kommissionen) er uenig i en foranstaltning, der er truffet på nationalt plan efter beskyttelsesproceduren, jf. artikel 70, og bestemmelser om håndtering af tilfælde af manglende overholdelse af formelle forpligtelser, som f.eks. om anbringelse af CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring m.v., jf. artikel 71.

Ecodesignforordningen har – ligesom det ophævede ecodesigndirektiv – karakter af en rammelovgivning og opnår med få undtagelser først virkning for konkrete produktkategorier, når Kommissionen vedtager delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen. De specifikke krav vil således med få undtagelser følge af de efterfølgende forordninger, som vedtages af Kommissionen.

Ecodesignforordningen samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vil kunne vedtages i henhold til forordningen, gælder som forordninger umiddelbart i dansk ret. Det forudsættes dog, at der i national ret fastsættes supplerende bestemmelser, herunder om reglernes håndhævelse, inkl. om sanktioner. Endvidere forudsættes, at der fastsættes supplerende bestemmelser om sprogkrav til produktoplysninger, som vil skulle oplyses i henhold til ecodesignkrav, og bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til indførelse og gennemførelse af de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer samt om overvågning af de bemyndigede organer.

Af ecodesignforordningen fremgår desuden overgangsbestemmelser, som finder anvendelse på ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet. Det omfatter bl.a. bestemmelser om fri bevægelighed, om forebyggelse af omgåelse og forringet ydeevne, om markedsovervågningsmyndighedernes opgaver, og dokumentationskrav med hensyn til produkter omfattet af ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet,

UDKAST

som vil blive omfattet af ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, jf. artikel 79, stk. 2 og 4 sammenholdt med artikel 3 og 40.

Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, som ikke foreslås fastsat i eller i medfør af denne lov, henvises der til ressortfordeling som fremgår af afsnit 1.

2.2. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen fastlægger en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af en lang række produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning.

Forordningen finder anvendelse på ecodesigndirektivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1 og bilag I. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder i henhold til ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3, som henvisninger til ecodesignforordningen. Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

Med forordningen fastsættes krav til markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter, herunder at der skal gennemføres passende kontrol af produkternes egenskaber og i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelse af, hvilke kontroller som skal udføres, hvilke typer af produkter, som skal kontrolleres og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang, jf. artikel 11, stk. 3.

Forordningen fastsætter endvidere krav til markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder hvilke beføjelser markedsovervågningsmyndigheder som minimum skal besidde, jf. forordningens artikel 14.

Yderligere fastsætter markedsovervågningsforordningen krav til markedsovervågningsmyndighedernes foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med gældende krav, jf. artikel 16, stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en fastsat frist, jf. artikel 16, stk. 2. Der henvises til afsnit

UDKAST

3.3.2.1.2. og 3.3.3.1.2. for yderligere om markedsovervågningsforordningens krav med hensyn til markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser og reaktioner m.v.

I forordningens artikel 13 fastsættes, at hver medlemsstat skal udarbejde en overordnet national markedsovervågningsstrategi mindst hvert fjerde år med henblik på at fremme en ensartet, fyldestgørende og integreret tilgang til markedsovervågning og håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen på medlemsstatens område.

Herudover fastsætter forordningen en række pligter for de erhvervsdrivende, herunder at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en EU-etableret erhvervsdrivende er ansvarlig for en række opgaver med hensyn til produktet, jf. artikel 4, stk. 1.

Den ansvarlige erhvervsdrivende vil som udgangspunkt være fabrikanten, importøren eller en bemyndiget repræsentant, jf. forordningens artikel 4, stk. 2. Hvis ingen af disse er etableret i EU, vil en udbyder af distributions-tjenester, som er etableret i EU, i stedet blive ansvarlig i forhold til produktet. Den pågældende erhvervsdrivende er i henhold til artikel 4, stk. 3, ansvarlig for:

- at stille en EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation til rådighed for markedsovervågningsmyndigheden, jf. litra a.
- at give information og dokumentation til markedsovervågningsmyndigheden, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et letforståeligt sprog, jf. litra b.
- at underrette markedsovervågningsmyndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, jf. litra c.
- at samarbejde med markedsovervågningsmyndigheden, herunder efter anmodning at sikre, at der træffes nødvendige korrigerende tiltag ved produkters manglende overensstemmelse med gældende krav, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risici forbundet med et produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, jf. litra d.

Den erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger skal endvidere angives på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument, jf. artikel 4, stk. 4.

UDKAST

Alle erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter, jf. artikel 7, stk. 1. Det samme gælder udbydere af informationssamfundstjenester efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med et produkt, som udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. artikel 7, stk. 2.

Markedsovervågningsforordningen indeholder herudover en række øvrige tiltag, som skal bidrage til at sikre forordningens formål om, at EU-harmoniseringslovgivningen overholdes. Det gælder f.eks. medlemslandenes forpligtelse til at vejlede erhvervsdrivende om produktregler og grænseoverskridende gensidig bistand på tværs af markedsovervågningsmyndighederne.

Markedsovervågningsforordningen gælder som forordning umiddelbart i dansk ret, men forudsætter, at der fastættes supplerende bestemmelser, herunder om den praktiske markedsovervågning i form af kontrolbeføjelser og sanktioner.

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019 og fandt anvendelse fra den 16. juli 2021. Supplerende bestemmelser til forordningen er for så vidt angår ecodesigndirektivet indarbejdet i ecodesignloven, ved lov nr 1176 af 8. juni 2021 om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven, lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold og lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester. Det foreslås, at de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen, fastsættes med udgangspunkt i de bestemmelser, som fremgår af ecodesignloven.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Ecodesignloven

Ecodesignloven og bekendtgørelse nr 1321 af 9. juni 2021 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesignbekendtgørelsen) danner i dag grundlaget for implementeringen af ecodesigndirektivet og de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen.

UDKAST

Af ecodesignlovens § 1, stk. 1, fremgår, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

Lovens anvendelsesområde afgrænses i lovens § 1, stk. 2 og 3, hvoraf det fremgår, at loven i overensstemmelse med ecodesigndirektivet finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt på komponenter og delkomponenter hertil. Loven finder ikke anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

3.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen fastlægger en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design, som produkter skal opfylde for at blive bragt i omsætning eller taget i brug, med det formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og for at sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed på det indre marked. Med forordning indføres bl.a. også et digitalt produktpas og mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, jf. artikel 1, stk. 1.

Af ecodesignforordningens artikel 1, stk. 2, følger, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. En række produktgrupper er dog undtaget fra forordningens anvendelsesområde:

- fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra a
- foder som defineret i artikel 3, nr. 4, i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra b
- lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 2001/83/EF, jf. litra c
- veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1, i forordning 2019/6/EU, jf. litra d
- levende planter, dyr og mikroorganismer, jf. litra e
- produkter af menneskelig oprindelse, jf. litra f
- produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion, jf. litra g
- køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 167/2013/EU, i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 168/2013/EU og i artikel 2, stk. 1, i forordning 2018/858/EU, for så vidt angår de

UDKAST

produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer, jf. litra h

Med markedsovervågningsforordningen fastlægges en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af produkter, der er omfattet af en lang række EU-harmoniseringslovgivning, herunder ecodesignforordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, som henviser til forordningens bilag I, hvor ecodesigndirektivet fremgår. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder i henhold til ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3, som henvisninger til ecodesignforordningen.

Der, hvor EU-harmoniseringslovgivning indeholder særlige bestemmelser med samme formål, som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter, vil sådanne særlige bestemmelser dog finde anvendelse.

Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, herunder for at sikre at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed og forbrugerbeskyttelse, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

3.1.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med den gældende ecodesignlov er at fremme miljømæssigt bæredygtige produkter. Dette formål varetages nu af ecodesignforordningen, samt af delegerede retsakter og af gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningen.

EU-forordninger gælder direkte i EU's medlemslande og implementeres ikke i national lovgivning, men det forudsættes dog i ecodesignforordningen, at medlemslandene fastsætter supplerende bestemmelser herunder regler, der kan håndhæve kravene i forordningen, inkl. bestemmelser om sanktioner ved reglernes overtrædelse.

Det foreslås, at formålet med den foreslåede lov bliver at supplere ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen. Det vil medføre, at lovens formål vil begrænses til at supplere ecodesignforordningen, samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold

UDKAST

til ecodesignforordningen. Endvidere vil den foreslåede formålsbestemmelse medføre, at loven vil supplere markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår ecodesignforordningen.

Yderligere foreslås, at lovens anvendelsesområde afgrænses til produkter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen. Det vil medføre, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen samt den afgrænsning, der følger af delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningen.

Bestemmelsen i ecodesignlovens § 1, stk. 3, om, at loven ikke finder anvendelse på ibrugtagne produkter, foreslås ikke videreført. Det bemærkes, at det fremgår af præambelbetragtning 17 til ecodesignforordningen, at brugte produkter, navnlig produkter, der istandsættes eller repareres, og som har oprindelse i Unionen, ikke er nye produkter, og de kan cirkulere i det indre marked uden at skulle overholde delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, som er trådt i kraft efter, at de er bragt i omsætning. Genfremstillede produkter betragtes imidlertid som nye produkter, og de er omfattet af kravene til miljøvenligt design, hvis de falder ind under en delegeret retsakts anvendelsesområde.

Med hensyn til de supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, som falder uden for den foreslåede lovs anvendelsesområde og håndteres i lovgivning under andre ressort, henvises der til afsnit 1.

3.2. Administrative bestemmelser

3.2.1. Gennemførelse af EU-retten

3.2.1.1. Gældende ret

3.2.1.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 736, at bemyndigelsen kan blive aktuel ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter.

UDKAST

Af ecodesignlovens § 3, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, side 39, vil bemyndigelsen kunne medføre, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Det kan f.eks. være regler om, at kontrolmyndigheden kan nedlægge forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med en EU-retsakt, eller give påbud om at overholde EU-retsakten. Det kan også være regler om, at overtrædelse af en EU-retsakt eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse, kan straffes med bøde. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bemyndigelsen også tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af markedsovervågningsforordningen eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

3.2.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen indeholder ikke nærmere regler om forordningernes gennemførelse i national ret. Forordninger er som retsakter bindende og gælder direkte i medlemslandene. Det forudsættes dog, at medlemsstaterne fastsætter supplerende bestemmelser, herunder om kontrol og sanktioner.

3.2.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at tilføje en bestemmelse i den foreslåede lov, hvorefter der, hvis det vurderes nødvendigt for opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten, vil kunne fastsættes regler eller træffes afgørelser i overensstemmelse med lovens formål.

Det foreslås derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til efter forhandling med Miljøministeren at kunne fastsætte regler eller træffe afgørelser med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i

UDKAST

henhold til EU-retten inden for lovens formål, eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov. Bemyndigelsen vil f.eks. kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende er af teknisk karakter.

Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i codesignloven. Det bemærkes, at Folketingets relevante udvalg får forelagt ny EU-regulering i overensstemmelse med procedurerne herfor.

3.2.2. Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

3.2.2.1. Gældende ret

3.2.2.1.1. Codesignloven

Det følger af codesignlovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Endvidere følger, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, Tillæg A, side 992, vil bemyndigelsen kunne anvendes efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter, således at ministeren vil kunne undtage visse nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, som der henvises til i regler udstedt i medfør af codesignloven, fra kravet om indførelse i Lovtidende. Med hensyn til § 8 a, stk. 2, fremgår, at det i alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, skal angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås. Det forudsættes, at det i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt vil kunne tilgås. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

3.2.2.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Hverken ecodesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder bestemmelser om medlemsstaternes kundgørelse af regler om nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer

3.2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt ud fra hensyn til ophavsretlige aspekter at tilføje en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter det vil være muligt at fastsætte regler om alternativ kundgørelse af nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer.

Det foreslås således, at klima-, energi-, forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende, samt om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås.

Anvendelsen af den foreslåede bemyndigelse vil forudsætte en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter. I alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, vil det skulle angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås. Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven.

3.2.3. Bemyndigede organer

3.2.3.1. Gældende ret

3.2.3.1.1. Ecodesignloven

Ecodesignloven indeholder ingen bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til overensstemmelsesvurderingsorganer.

3.2.3.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningens kapitel IX indeholder bestemmelser om overensstemmelsesvurderingsorganer, herunder om notifikation til Kommissionen. Bestemmelserne er baseret på standardbestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer

UDKAST

for markedsføring af produkter m.v. og justeret med henblik på at sikre juridisk klarhed og yderligere styrke de bemyndigede organers uafhængighed, kompetence og overvågning.

Ved begrebet "overensstemmelsesvurdering" forstås en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningens artikel 4, er blevet opfyldt, jf. forordningens artikel 2, nr. 51. Ved "overensstemmelsesvurderingsorgan" forstås et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. forordningens artikel 2, nr. 52, og ved "bemyndiget organ" forstås et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med forordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

Af ecodesignforordningens artikel 48 fremgår, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, hvilke organer som i medlemsstaten er bemyndiget til at udføre overensstemmelsesopgaver, hvis der er fastsat eksterne overensstemmelsesvurderingsopgaver i delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Af forordningens generelle regler om bemyndigede organer følger, at medlemsstaterne skal udpege en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer, jf. artikel 49, stk. 1.

Medlemsstaterne kan beslutte, at vurderingen og overvågningen skal udføres af nationale akkrediteringsorganer i henhold til og i overensstemmelse med forordning nr. 765/2008/EF, jf. artikel 49, stk. 2. Den bemyndigende myndighed kan uddelegere eller betro vurderingen, notifikationen eller overvågningen af bemyndigede myndigheder til et organ, der ikke er en offentlig enhed. I det tilfælde skal dette organ være en juridisk enhed og på tilsvarende vis overholde de krav, som stilles til bemyndigende myndigheder, jf. artikel 49, stk. 3, sammenhold med artikel 50. Endvidere skal der træffes foranstaltninger, der dækker det erstatningsansvar, som måtte opstå.

Af forordningens artikel 49, stk. 4, fremgår yderligere, at den bemyndigende myndighed skal påtage sig det fulde ansvar for de opgaver, som måtte være uddelegeret eller på anden måde betroet vurdering, notifikation eller overvågning, jf. stk. 3.

UDKAST

Af artikel 50 fremgår krav, der stilles til bemyndigende myndigheder, herunder med hensyn til habilitet, objektivitet og uvildighed, fortrolighed med hensyn til håndtering af oplysninger, samt i forhold til ressourcer med hensyn til antal kompetente ansatte og tilstrækkelig finansiering. Herudover fremgår bestemmelser i artikel 51 om underrettelse af Kommissionen om procedurer for vurdering, notifikation og overvågning, i artikel 52 om de krav, der stilles til bemyndigede organer, i artikel 53 om overensstemmelsesformodning for overensstemmelsesvurderingsorganer, i artikel 54 om håndtering af datterselskaber og underentreprise i tilknytning til bemyndigede organer, i artikel 55 om overensstemmelsesvurderingsorganers ansøgning om notifikation, i artikel 56 om notifikationsproceduren til Kommissionen, i artikel 57 om Kommissionens tildeling af identifikationsnumre og offentliggørelse af lister over bemyndigede organer, i artikel 58 om ændringer af notifikationer, i artikel 59 om Kommissionens anfægtelse af bemyndigede organers kompetence, i artikel 60 om bemyndigede organers operationelle forpligtelser, i artikel 61 om de bemyndigede organers oplysningsligt over for den bemyndigende enhed, andre bemyndigede organer og markedsovervågningsmyndigheden m.v., i artikel 62 om erfaringsudvikling organiseret af Kommissionen, og i artikel 63 om koordinering af bemyndigede organer.

3.2.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i ecodesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om bemyndigende myndighed, herunder om udpegning af en eller flere ansvarlige myndigheder. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen om udpegning af bemyndigende myndighed, således at der kan bemyndiges organer til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til ecodesignforordningen. Endvidere bør der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter de nærmere regler kan fastsættes, herunder om notificering og vurdering af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågning af de bemyndigede organer.

Det foreslås således, at der med loven indføres bestemmelser om, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningen. Taget ecodesignforordningens brede anvendelsesområde i betragtning fo-

UDKAST

reslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet. En sådan fordeling vil som udgangspunkt kunne ske på baggrund af, hvilken eller hvilke produktgrupper som den enkelte produktregulering med ecodesignkrav som fastsat i henhold til ecodesignforordningen vil omfatte. Ansvar som bemyndigende myndighed vil således som udgangspunkt kunne fordeles til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor retsaktens omfatter energirelaterede produkter. Hvor retsaktens omfatter ikke-energirelaterede produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljøministeriets ressort.

Endvidere foreslås, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] bemyndiges til [på hver deres område] at fastsætte regler om bemyndigede organer, herunder om udpegning, hvilke opgaver det udpegede organ skal udføre, og om kontrol med de bemyndigede organer.

Bestemmelsen vil medføre, at der i overensstemmelse med ecodesignforordningen vil fastsættes bestemmelser om bemyndigede organer, herunder om udpegning af en eller flere bemyndigende myndigheder, som er ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer. De nærmere regler om bemyndigede organer foreslås fastsat ved bekendtgørelse.

3.2.4. Sprogkrav

3.2.4.1. Gældende ret

3.2.4.1.1. Ecodesignloven

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for kontrolmyndighedens varetagelse af opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Kravet er i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, præciseret ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse i form af overensstemmelsesvurdering, den tekniske dokumentation og overensstemmelseserklæring skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

3.2.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

UDKAST

Af ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Om de erhvervsdrivendes forpligtelser fremgår endvidere af artikel 27, stk. 7, at fabrikanten skal sikre, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, skal ledsages af en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. Tilsvarende fremgår med hensyn til importørens og distributørens forpligtelser, jf. forordningens artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b.

Med hensyn til oplysninger, som skal gives til markedsovervågningsmyndighederne fremgår endvidere af ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, at fabrikanten på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse på et for myndigheden letforståeligt sprog. Tilsvarende fremgår med hensyn til importøren og distributøren, jf. artikel 28, stk. 2, litra c, og artikel 29, stk. 8. Yderligere fremgår af artikel 44, stk. 2, med hensyn til EU-overensstemmelseserklæringen, at den skal oversættes til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fremgår, at erhvervsdrivende på grundlag af en begrundet anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for denne myndighed. Af forordningens artikel 5, stk. 2, fremgår, at den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

3.2.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i ecodesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter sprogkrav med hensyn til produktoplysninger, som vil kræves i medfør af retsakter, der vedtages i henhold til forordningen. Oplysningerne vil være målrettet forbrugere og andre aktører i produktets livscyklus, og skal fremgå på et for kunder letforståeligt sprog. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser herom.

UDKAST

Det foreslås, at der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om det sprog, som de krævede produktoplysninger skal fremgå på. Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om sprogkrav. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk.

Med hensyn til oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden efter myndighedens anmodning, vurderes det hensigtsmæssigt at videreføre de sprogkrav, som følger af ecodesignloven, således at de også vil finde anvendelse efter den foreslåede lov.

Det foreslås derfor, at der fastsættes en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om sprogkrav med hensyn til oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden efter myndighedens anmodning. Sprogkravene vil skulle fastsættes ved bekendtgørelse. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at de oplysninger, som skal gives til kontrolmyndigheden på kontrolmyndighedens anmodning, skal fremgå på dansk, norsk, svensk eller engelsk, hvilket vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

3.3. Kontrol m.v.

3.3.1. Kontrolmyndighed

3.3.1.1. Gældende ret

3.3.1.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger. Endvidere fremgår, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, og påser, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med den påkrævede overensstemmelseserklæringen.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, side 49-50, fremgår, at kontrolmyndigheden som udgangspunkt vil anse et produkt, for hvilket der foreligger en EU-overensstemmelseserklæring, CE-mærke og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Kontrolmyndigheden kan dog efter egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater beslutte

UDKAST

at iværksætte undersøgelser af, om kravene er opfyldt, og anvende yderligere kontrolbeføjelser.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden benytter en risikobaseret tilgang, hvor der også tages hensyn til den erhvervsdrivendes interesser, således at byrder begrænses til det, der er nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol. Risikovurderingen baseres på en række hensyn, herunder produkters manglende overensstemmelse og eventuelle forekomst på markedet, erhvervsdrivendes historik med hensyn til manglende overensstemmelse, eventuel udarbejdet risikoprofil, forbrugerklager og oplysninger fra andre myndigheder, erhvervsdrivende, medier m.v., der kan tyde på manglende overensstemmelse. Der tages hensyn til den enkelte erhvervsdrivendes rolle i omsætnings-/forsyningskæden, og bidrag til at gøre energirelaterede produkter tilgængelige på markedet.

Kontrolbestemmelserne præciseres i ecodesignbekendtgørelsen, herunder med hensyn til kontrolmyndighed og opgaver. Af bekendtgørelsens § 6, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed. Endvidere fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver indbefatter koordination og administration, opkrævning af betaling for bl.a. måling og kontrol, indhentning af dokumentation for produkters overensstemmelse med ecodesignkravene, og besvarelse af henvendelser fra producenter og fabrikanter m.fl. angående kravene om ecodesign, jf. § 6, stk. 2.

Kompetencen som kontrolmyndighed er pr. 1. august 2018 overført fra klima-, energi- og forsyningsministeren ved kongelig resolution af 22. juni 2018 som led i daværende regerings anden runde af udflytningen af statslige arbejdspladser (Bedre Balance II). Kompetencen er med virkning fra 1. august 2018 delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som også er centralt forbindelseskantor i henhold til markedsovervågningsforordningen i Danmark.

For at understøtte tværgående koordination og strategisk udvikling af markedsovervågningen i Danmark er et nationalt markedsovervågningsudvalg nedsat i 2010. Udvalget udspringer af krav i markedsovervågningsforordningen og er forankret i Erhvervsministeriet, hvor Sikkerhedsstyrelsen varetager formandskabet og udgør sekretariat for udvalget.

I regi af markedsovervågningsudvalget udarbejdes en national markedsovervågningsstrategi, for nærværende for perioden 2022-2025. Hvert år udarbejder de markedsovervågende myndigheder i Danmark endvidere et

UDKAST

markedsovervågningsprogram, hvoraf det forgangne års og det kommende års markedsovervågningsaktiviteter fremgår.

Sikkerhedsstyrelsen gennemfører markedsovervågningen med hensyn til ecodesignregulering i overensstemmelse med de rammer, der er fastlagt i det nationale markedsovervågningsprogram. Der gennemføres både en proaktiv markedskontrol, herunder med gennemførelse af kampagner, og en reaktiv kontrol med afsæt i opstillede procedurer og prioriteringer.

3.3.1.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Det fremgår af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås, jf. præambelbetragtning 102. Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen, for så vidt som der ikke findes specifikke bestemmelser med samme mål, art eller virkning i ecodesignforordningen. Se afsnit 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne skal tilrettelægge og gennemføre markedsovervågning i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 1. Med henblik herpå skal hver medlemsstat udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom, jf. forordningens artikel 10, stk. 2. Markedsovervågningsmyndighederne skal sikres de fornødne ressourcer og der skal oprettes passende kommunikations- og koordinationsmekanismer for at gøre disse myndigheder i stand til at arbejde tæt sammen og udføre deres opgaver effektivt, jf. forordningens artikel 5 og 6.

Ved ”markedsovervågning” forstås i henhold til markedsovervågningsforordningen markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres med henblik på at sikre, at produkter opfylder de krav, der er fastsat i EU-harmoniseringslovgivning, og for at beskytte offentlige interesser, der er omfattet af denne lovgivning, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 3. Ved ”markedsovervågningsmyndighed” forstås en myndighed, som i henhold til forordningens artikel 10

UDKAST

er udpeget af en medlemsstat som ansvarlig for at udføre markedsovervågning i den pågældende medlemsstat, jf. forordningens artikel 3, nr. 4.

3.3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er behov for at fastsætte en supplerende bestemmelse i dansk lovgivning om, hvilken dansk myndighed, som er markedsovervågningsmyndighed på området for ecodesignforordningen i Danmark.

Det foreslås derfor, at Sikkerhedsstyrelsen med den afgrænsning som følger af denne lov, er kontrolmyndighed med hensyn til de forpligtelser der følger af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde. Hermed vil Sikkerhedsstyrelsen fortsat være kontrolmyndighed på området for ecodesign i forlængelse af gældende organisering af varetagelsen af kontrol med regler om ecodesign af produkter.

Herudover er det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om kontrolmyndighed med hensyn til bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4. Det vil således omhandle kontrol med de bemyndigede organer, der af [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed [på hver deres område] kan udpeges til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Desuden er det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om krav om grønne offentlige udbud, herunder præcisere, at myndighedsbeføjelsen til at foretage kontrol kan delegeres fra en ansvarlig ressortminister til en underliggende forvaltningsmyndighed. Det foreslås derfor, at [miljøministeren] udpeges som ansvarlig med hensyn til krav om grønne offentlige udbud, som herefter vil kunne delegeres kontrolopgaven til en ansvarlig myndighed. Det forventes at X styrelse udpeges som ansvarlig for at føre kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders tildelelse af offentlige kontrakter i overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU eller 2014/25/EU. Kravene gælder ved indkøb af varer, der er omfattet af grønne offentlige udbudskrav fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til forordningens artikel 65, samt for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter.

3.3.2. Kontrol

3.3.2.1. Gældende ret

3.3.2.1.1. Ecodesignloven

Det følger af codesignlovens § 10, stk. 2, at kontrolmyndigheden ved begrundet mistanke om et energirelateret produkts uoverensstemmelse med gældende codesignregulering skal underrette den ansvarlige erhvervsdrivende hurtigst muligt herom.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08. 2. samling, Tillæg A, s. 740, at kontrolmyndighedens underretning skal være ledsaget af oplysninger, som understøtter, at kravene ikke er overholdt, og der skal gives en frist med hensyn til modtagelsen af den erhvervsdrivendes udtalelse om, hvorledes konstaterede mangler i givet fald kan rettes op. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den erhvervsdrivende så tidligt som muligt bliver sat i stand til at korrigere eventuelle overtrædelser af de stillede krav. Rettes der ikke tilfredsstillende op på manglerne, kan kontrolmyndigheden – eventuelt efter yderligere kontrolmålinger – udstede påbud herom, jf. bemærkningerne til §§ 12 og 13.

Af codesignlovens § 10, stk. 3, følger, at den ansvarlige erhvervsdrivende efter kontrolmyndighedens anmodning er forpligtet til at give alle oplysninger, der er nødvendige for kontrolmyndighedens opgaver, på et letforståeligt sprog. Ifølge bemærkninger, jf. Folketingstidende 2007-08. 2. samling, Tillæg A, s. 740-741, vil oplysningspligten også gælde, når det skal afgøres, om et energirelateret produkt er omfattet af regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Med lov nr 1176 af 8. juni 2021 om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven, lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold og lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester ændredes bestemmelsen ved tilføjelse af, at oplysningerne skulle fremgå på et sprog, der er let forståeligt. Endvidere tilføjes en præcisering af, hvilke oplysninger bestemmelsen kunne omhandle. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 51-52, fremgår endvidere, at oplysningerne kan indhentes uanset form og format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, samt at kontrolmyndigheden har mulighed for at tage eller få kopier heraf. Yderligere fremgår, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og at kontrolmyndigheden ikke vil kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den

UDKAST

erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Om kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Oplysninger, der er modtaget efter stk. 3, skal behandles under iagttagelse af reglerne i lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt (retssikkerhedsloven). Har en myndighed konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelsen ikke, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 10. I dette tilfælde skal den pågældende myndighed overlade sagen til politiet.

Af lovens § 10, stk. 4, følger, at enhver, som markedsfører eller erhvervs-mæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem som er den ansvarlige erhvervsdrivende for produktet. Bestemmelsen retter sig således til en bredere kreds end stk. 3. Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, Tillæg A, s. 740-741, har bestemmelsen til hensigt at sikre, at tilsynet og kontrollen kan være effektiv, når det ikke på forhånd er klart for tilsynsmyndigheden, hvem der har introduceret det pågældende produkt i EU.

Med lov nr. 1176 af 8. juni 2021 ændredes bestemmelsen med tilføjelse af en præcisering af, hvilke oplysninger det vil kunne omfatte. Til § 10, stk. 3 fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 52-54, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede erhvervsdrivende efter § 10, stk. 4, unødige administrative byrder, samt at kontrolmyndigheden ved eventuel offentliggørelse vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27, og at oplysningerne skal behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Codesignlovens § 10 a indeholder regler om kontrolmyndighedens behandling af oplysninger. Bestemmelserne er indsat ved lov nr 1176 af 8.

UDKAST

juni 2021. Af § 10 a, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre oplysninger fra andre offentlige myndigheder og offentligt tilgængelige kilder.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224, s. 54, fremgår, at bestemmelsen kun kan anvendes, i det omfang indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Endvidere fremgår, at hensigten er, at behandlingen vil omhandle oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type af oplysning.

Af bemærkningerne fremgår yderligere, at behandlingen vil kunne omhandle kontrolmyndighedens samkøring af oplysninger i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Det vil f.eks. kunne være samkøring af oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR) og samkøring af oplysninger fra udenlandske myndigheder i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-medlemsstater.

Om behandling af personoplysninger fremgår, at det vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Om indsamlingen og samkøringen af data fremgår endvidere, at det vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Af ecodesignlovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Af bemærkninger, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 54-55, fremgår, at det f.eks. kan omhandle oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller i forbindelse med kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Endvidere fremgår, at reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens

UDKAST

kontrol og markedsovervågning på tværs af kontrolmyndighedens områder.

Om behandling af personoplysninger fremgår ligeledes, at den vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Yderligere fremgår af § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 55, fremgår, at bestemmelsen er fastsat ud fra, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst, og at kontrolmyndigheden har behov for at kunne indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning. Bestemmelsen giver således hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører, f.eks. fra administrator af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner, som er godkendt af DK Hostmaster.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bestemmelsen skal anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10. Yderligere fremgår, at behandling af personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Ecodesignlovens § 10 b indeholder yderligere regler om kontrolmyndighedens fysiske adgang i forbindelse med kontrol. Bestemmelsen er indsat ved lov nr 1176 af 8. juni 2021.

Af lovens § 10 b, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energi-relaterede produkter.

UDKAST

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 55, fremgår, at det er kontrolmyndigheden, som træffer beslutning om, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteter eller transportmidler. Endvidere fremgår, at adgangshjemlen er begrænset til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrolopgaven. Adgangshjemlen gælder dog både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, f.eks. en anmeldelse.

Yderligere fremgår, at adgangshjemlen kan benyttes, hvis kontrolmyndigheden skønner det nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, at der udtages energirelaterede produkter fra ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter m.v. samt føres kontrol med opstillingen af energirelaterede produkter. Der er ikke krav om, at der på forhånd er en konkret formodning om, at energirelaterede produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Herudover fremgår det af bemærkningerne, at vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at udtage eller kontrollere energirelaterede produkter på ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter bl.a. beror på, om kontrolmyndigheden kan få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår det i vurderingen, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge produktet, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. I vurderingen indgår også, om udvalget på den offentligt tilgængelige lokalitet er tilstrækkeligt, eller om andelen vurderes at være for lille til at udgøre repræsentative eksemplarer. I vurderingen indgår desuden, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til energirelaterede produkters indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor de energirelaterede produkter er placeret eller opstillet. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Det fremgår af bemærkningerne, at det konkret vil kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi produkter på offentligt tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test.

UDKAST

Et andet eksempel er, hvor et givent energirelateret produkt kun findes i butikken i ét eksemplar, f.eks. til brug for brugernes afprøvning. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, kan det være usikkert, om et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet.

Et tredje eksempel er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative energirelaterede produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres energirelaterede produkter, eller hvor de energirelaterede produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer.

Et fjerde eksempel er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende, hvor vurderingen af, om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete energirelaterede produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger eksemplaret. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål.

Et femte eksempel er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et energirelateret produkt eller foretager en repræsentativ kontrol i detailledet.

Endelig fremgår af bemærkningerne, at bestemmelsens anvendelse skal ske under hensyntagen til retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e.

Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57, fremgår, at det kan være relevant, hvor et produkts beskaffenhed eller installation nødvendiggør, at undersøgelse eller test udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår, f.eks. grundet produk-

UDKAST

tets størrelse, eller måde, som produktet er installeret på. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af det energirelaterede produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår, at kontrolmyndigheden som del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57, fremgår, at fotografier og optagelse på video kan være relevant i sager, hvor det kontrollerede energirelaterede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Endvidere fremgår, at det skal tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og at de berørte parter vil underrettes om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere energirelaterede produkter. I det omfang der måtte fremgå identificerbare personer på billederne, finder de databeskyttelsesretlige regler anvendelse.

Af lovens § 10 b, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden kan være bistået af uafhængige sagkyndige ved kontrolbesøget og ved de tekniske undersøgelser. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 57-58, fremgår, at bestemmelsen vil være aktuel, når kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrol har brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden. Endvidere fremgår, at det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., fremgår, at politiet om nødvendigt yder bistand. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 58, fremgår, at politiets bistand kan være aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt. fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg

UDKAST

A, L 224 som fremsat, s. 58, fremgår, at det kan være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren.

Ecodesignloven indeholder herudover et antal bemyndigelser, hvorefter der kan fastsættes regler om markedsovervågningsmyndighedens kontrol. Af lovens § 7, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige erhvervsdrivende efter kontrolmyndighedens anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav. Der kan herunder fastsættes krav om udtagelse af produkter til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution, eller om indlevering til et anvist prøvningssted eller afprøvning på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2.samling, Tillæg A, s. 738, at bemyndigelsen er begrundet i at give fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet med henblik på at begrænse omkostninger, der er forbundet med afprøvningen, for både producenten og tilsynsmyndigheden. Endvidere fremgår, at kontrolforanstaltningerne vil skulle iværksættes efter kontrolmyndighedens anmodning, og at anmodning om at udføre måling og afprøvning forudsætter, at forholdene giver anledning hertil. Det vil f.eks. kunne være, hvis kontrolmyndigheden finder grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring. Anmodningen vil kunne fremsættes ved introduktionen af et nyt produkt eller på et senere tidspunkt som et led i tilsynet, og vil kunne iværksættes på initiativ af tilsynsmyndigheden eller på baggrund af informationer fra f.eks. Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Desuden fremgår, at anmodningen vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter, og at kontrolmålinger vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer. Endelig fremgår, at opgaven med at udføre måling og kontrolprøvning ikke indebærer en adgang for den sagkyndige virksomhed eller den godkendte institution, der udfører målingen m.v., til at træffe afgørelser om et forhold, som omfattes af loven.

Bemyndigelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens § 10 sammen med bestemmelser om betaling for den udførte kontrol.

UDKAST

Ecodesignlovens § 7, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om udtagelse af produkter til kontrol ved brug af skjult identitet.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 42-43, at bestemmelsen har til hensigt at sikre, at give kontrolmyndigheden mulighed for at udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Bestemmelsen har særlig til formål at imødekomme vanskeligheder ved udtagning af produkter til kontrol, navnlig fra webbutikker. Ved skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Formålet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Ecodesignloven indeholder i § 7, stk. 4, desuden en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren om fastsættelse af regler om den ansvarlige erhvervsdrivendes afholdelse af udgifter ved udtagelse, måling og kontrol. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, Tillæg A, s. 43-44, fremgår, at det forventes, at udgifter forbundet med kontrol og måling skal afholdes af producenten, medmindre kontrollen bekræfter producentens eller importørens oplysninger. I disse sidste tilfælde betaler tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Endvidere fremgår, at hjemlen forventes udmøntet, således at blandt andet transportomkostninger forbundet med udtagelse til kontrol og måling i princippet altid skal afholdes af producenten. Kontrol af mindre produkter vil formentlig kunne foretages på selve udtagelsesstedet.

Bestemmelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens § 10. Af bekendtgørelsens § 10, stk. 1, fremgår, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal stille eksemplarer af produktet til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen med henblik på måling og kontrol samt dække transport og øvrige

UDKAST

udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer. Udtager Sikkerhedsstyrelsen eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, herunder ved brug af skjult identitet, skal den ansvarlige ligeledes afholde udgifterne herved.

Af bekendtgørelsens § 10, stk. 2, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal dækkes af den, der er ansvarlig for produktet, medmindre måle- eller kontrolresultater bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger.

3.3.2.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Som nævnt i afsnit 3.3.1.1.2. fremgår det af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås, jf. præambelbetragtning 102. Markedsovervågningsforordningen er den primære regulering, der skal sikre disse hensyn for produkter omfattet af krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen. Bestemmelser i ecodesignforordningen af mere specifik karakter med samme mål, art eller virkning vil dog have forrang. Se afsnit 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 11 og 14 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som markedsovervågningsmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med kontrollen af, om produkterne overholder reglerne.

Af forordningens artikel 11, stk. 1, fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal gennemføre deres aktiviteter for at sikre effektiv markedsovervågning på deres område, at erhvervsdrivende iværksætter korrigerende tiltag i forbindelse med overtrædelser, og at der vedtages passende og forholdsmæssige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag.

Markedsovervågningsmyndighederne skal i medfør af forordningens artikel 11, stk. 5, gennemføre en passende kontrol af produkternes egenskaber i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelsen af, hvilke kontroller der skal udføres, af hvilke

UDKAST

typer af produkter og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang. Ved forelagte prøvningsrapporter eller certifikater udstedt af et akkrediteret overensstemmelsesvurderingsorgan, der attesterer, at et produkt overholder EU-harmoniseringslovgivningen, skal der tages behørigt hensyn hertil.

Forordningens artikel 11, stk. 6, fastsætter, at den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat, uden yderligere formelle krav.

Desuden fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal indføre et antal procedurer, herunder for opfølgning på klager eller indberetninger vedrørende risici eller manglende overensstemmelse, og for kontrol af, at det korrigerende tiltag, som erhvervsdrivende skulle træffe, er blevet truffet, jf. stk. 7.

Med henblik på at sikre kommunikation og koordinering med modparter i andre medlemsstater deltager markedsovervågningsmyndighederne aktivt i de administrative samarbejdsgrupper (ADCO'er), jf. stk. 8.

I medfør af forordningens artikel 11, stk. 9, skal produkter, der af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedsovervågningsmyndighederne i andre medlemsstater anses for at overtræde de gældende regler. Dette gælder dog ikke, hvis en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt bidrag fra en erhvervsdrivende.

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser. Heraf fremgår bl.a., at markedsovervågningsmyndighederne skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser, effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4:

UDKAST

- at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med gældende EU-harmoniseringslovgivning, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf, jf. litra a,
- at pålægge erhvervsdrivende at levere relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, når det er relevant for overensstemmelse med de gældende krav i henhold til EU-harmoniseringslovgivningen, jf. litra b,
- at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand, jf. litra c,
- uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, jf. litra d,
- at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation, jf. litra e,
- at indlede undersøgelser på markedsovervågningsmyndighedernes eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse og bringe dem til ophør, jf. litra f, og
- at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation, jf. litra j.

For øvrige beføjelser som følger af stk. 4 henvises til bemærkningerne i afsnit 3.3.3.1.2 og 3.3.4.1.2.

Efter forordningens artikel 14, stk. 5, kan markedsovervågningsmyndighederne anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til deres undersøgelser, uanset i hvilket format og medium, de er lagret på.

UDKAST

Medlemsstaterne kan desuden efter forordningens artikel 15, stk. 1, tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Omkostningerne kan, jf. stk. 2, omfatte omkostninger ved prøvning, ved foranstaltninger truffet i henhold til forordningens artikel 28, stk. 1 og 2, ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning.

Det følger endvidere af betragtning 49 i markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne bør have mulighed for at supplere den offentlige finansiering ved at opkræve gebyrer fra de relevante erhvervsdrivende til dækning af omkostningerne ved gennemførelse af markedsovervågningsaktiviteter i forbindelse med produkter, der ikke overholder de gældende regler.

Med hensyn til markedsovervågningsforordningens artikel 17 om anvendelse af oplysninger samt tavshedspligt og forretningshemmeligheder henvises til afsnit 3.2.4.1.2.

Af ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne har ret til at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

3.3.2.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der skal sikre en effektivt dansk kontrol med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler i ecodesignloven overordnet set opfylder forordningernes krav til kontrol, herunder om anmodning om oplysninger, oplysningspligt, indsamling og behandling af oplysninger, måling, afprøvning og kontrol af produkter, og adgang til lokaliteter og transportmidler. Det vurderes derfor, at reglerne herom i ecodesignloven med visse justeringer som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

UDKAST

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens bestemmelser om kontrol med visse mindre justeringer til den foreslåede lov. Til bestemmelserne, som fremgår af ecodesignloven, tilføjes bl.a. bestemmelser om at lade et produkt udtages, måles afprøves eller kontrolleres, således at bestemmelserne indskrives direkte i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Bestemmelserne udfylder den ramme for kontrol, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslaget bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til §§ 7-10.

3.3.3. Forbud, påbud m.v.

3.3.3.1. Gældende ret

3.3.3.1.1. Ecodesignloven

Kontrolmyndigheden kan i henhold til ecodesignlovens § 11, stk. 1, træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til gældende ecodesignregler. Kontrolmyndigheden kan herefter meddele en række påbud og forbud, jf. lovens § 11, stk. 1, nr. 1-9.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 58-64, at påbuds- og forbudsbestemmelserne omhandler situationer, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt overtræder reglerne, og hvor tiltag, som erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor det energirelaterede produkt er i overensstemmelse med reglerne om ecodesign, men alligevel udgør en risiko.

Endvidere fremgår, at påbuddet gives med en frist om at bringe forholdet i orden. Det kan omfatte overtrædelse af såkaldt formelle krav, f.eks. manglende eller mangelfulde kontaktoplysninger, brugsanvisning, overensstemmelseserklæringen (CE-erklæring), CE-mærkning eller teknisk dokumentation.

Yderligere fremgår, at påbuddet både kan være rettet mod den erhvervsdrivende, der har bragt produktet i omsætning, og imod senere led, hvis det er

UDKAST

relevant. Det vil dog oftest give den største effekt, hvis et påbud eller forbud målrettes tidlige led i afsætningskæden, da produktet herved vil kunne fjernes fra senere led. Påbud og forbud vil dog som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et energirelateret produkt som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet. Ved påbud eller forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark, men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Desuden fremgår, at der ikke bør bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere bestemmelser kan anvendes på samme tid for at træffe effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, og gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, og artikel 16, stk. 3, litra a-e og g.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 1, kan påbud meddeles om at bringe et energirelateret produkt i overensstemmelse med kravene. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 60, fremgår, at det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Den løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Yderligere fremgår, at påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, kan påbud meddeles om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko. Af bemærkningerne,

UDKAST

jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 60, fremgår, at de samme hensyn m.v. ved påbuddets anvendelse gør sig gældende som ved påbud om afhjælpning (§ 11, stk. 1, nr. 1).

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, kan påbud meddeles om at overholde visse betingelser, inden et energirelateret produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 61, fremgår, at bestemmelsen relaterer sig til påbud efter § 11, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kan træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet. Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 4, kan påbud meddeles om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 61, fremgår, at det i nogle tilfælde vil være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved et produkt. Endvidere fremgår, at i forbindelse med vurderingen af, hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Bestemmelsen kan således anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen kan efter en konkret vurdering ligeledes finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Yderligere fremgår, at advarslen f.eks. kan gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet. Der kan bl.a. være tale om at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Er produktet særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe.

Desuden fremgår, at advarslen skal være på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen også kan fremgå på andre sprog. Kontrolmyndigheden

UDKAST

bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelserne i artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c i markedsovervågningsforordningen.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 5, kan påbud meddeles om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 62, fremgår, at bestemmelsen skal sikre muligheden for at hindre fortsat markedsføring af produkter, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler f.eks. om udlevering af krævet dokumentation til kontrolmyndigheden. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 6, kan forbud nedlægges mod at bringe produktet i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energi-relateret produkt.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 62, at forbuddet f.eks. vil kunne omfatte salgs- eller udleveringsstop af et produkt. Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Endvidere fremgår, at forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne, og at det ikke vil forpligte til at returnere et produkt til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Yderligere fremgår, at forbuddet alene vedrører en konkret erhvervsdrivende, hvorfor salgsstop sjældent vil være relevant i en sag med en større omsætningskæde. Forbuddet vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som markedsfører et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet. Bestemmelsen omfatter dog ikke privatpersoner.

UDKAST

Hertil fremgår, at forbud vil kunne udstedes, når et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler inden for lovens område. Der kan efter omstændighederne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil om sætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger artikel 16, stk. 3, litra b, i markedsovervågningsforordningen.

Efter § 11, stk. 1, nr. 7, kan påbud meddeles om at tilbagetrække et produkt fra markedet. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 63, at den erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at de energirelaterede produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Påbuddet har således til formål at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren og forpligter den erhvervsdrivende at sikre, at et produkt trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Yderligere fremgår, at den erhvervsdrivende skal foretage effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet. Herved forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af det energirelaterede produkt også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markedsovervågningsforordningen.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 8, kan påbud meddeles om at tilbagekalde produktet fra brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 63, fremgår, at det vil omhandle enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af et produkt, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbuddet anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici, og er relevant, hvis

UDKAST

de risici, et produkt frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Endvidere fremgår, at den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren.

Yderligere fremgår, at påbud om tilbagekaldelse har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hertil fremgår om brugte produkter, at påbud om tilbagekaldelse kun kan meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbuddet kan dog meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningen artikel 16, stk. 3, litra c.

Efter § 11, stk. 1, nr. 9, kan påbud meddeles om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 64, at der med destruktion menes, at det pågældende energirelaterede produkt gøres ubrugeligt. At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Endvidere fremgår, at påbuddet grundet dets indgribende karakter kun vil kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Det skal således vurderes nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko, og

UDKAST

produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes ikke at blive nødvendig for kontrolmyndigheden at anvende i forhold til energirelaterede produkter, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Hertil fremgår, at det ikke kan påbydes at destruere et produkt, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i den erhvervsdrivendes besiddelse. Træffer kontrolmyndigheden afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d.

Af ecodesignlovens § 11, stk. 2, følger, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse om påbud eller forbud, som nævnt i stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil, dvs. alle de afgørelser, der træffes i medfør af § 11, stk. 1, nr. 1-9, skal meddeles til Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Forpligtelsen følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 3, kan kontrolmyndigheden lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud eller forbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 64-65, at formålet er at sikre, at der over for de samme energirelaterede produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme energirelaterede produkt. Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes, f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6, og artikel 11, stk. 9.

UDKAST

Af ecodesignlovens § 11 a, fremgår yderligere, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige erhvervsdrivende, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, kan træffe afgørelse om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 65, at kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet efter lovens § 11 (påbud og forbud) og § 11 b (indhold på onlinegrænseflader), kan bestemme, at enhver anden erhvervsdrivende med tilknytning til et produkt end som led i afsætningen af produktet vil skulle bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Kravet vil kunne rettes imod enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til et produkt, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejere af onlinegrænseflader, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere, eller aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, som vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Endvidere fremgår, at formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 7, stk. 1 og 2, i markedsovervågningsforordningen.

3.3.3.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 14-16 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som kontrolmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med håndhævelse af, om produkterne overholder reglerne.

UDKAST

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder at de skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. forordningens artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4:

- at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen, jf. litra g,
- at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsat består, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage eller tilbagekaldes, jf. litra h.
- at pålægge sanktioner i overensstemmelse med artikel 41, jf. litra i.

For øvrige beføjelser, som følger af stk. 4, henvises til bemærkningerne i afsnit 3.3.1.1.2 og 3.3.4.1.2.

I medfør af forordningens artikel 16, skal markedsovervågningsmyndighederne træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugerens sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med de gældende krav, jf. stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter, jf. artikel 16, stk. 2.

De korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende kan efter artikel 16, stk. 3, bl.a. omfatte:

- at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko, jf. litra a,
- at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra b,

UDKAST

- at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen, jf. litra c,
- at destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, jf. litra d,
- at anføre passende, klart formulerede og letforståelige advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt på markedet, fastsætter, jf. litra e,
- at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra f, og
- straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter, jf. litra g.

Der kan dog kun påbydes korrigerende tiltag med hensyn til de tre sidste punkter i oplistningen ovenfor, hvis produktet kun udgør en risiko på visse betingelser eller kun for visse slutbrugere, jf. artikel 16, stk. 4.

Hvis den erhvervsdrivende ikke træffer de påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsætter, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom, jf. artikel 16, stk. 5.

Anses en national foranstaltning for at være berettiget i overensstemmelse med den gældende beskyttelsesprocedure, eller hvor ingen markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat har konkluderet det modsatte som omhandlet i artikel 11, stk. 9, skal markedsovervågningsmyndighederne i de andre medlemsstater træffe de nødvendige foranstaltninger over for det produkt, der ikke overholder gældende regler, og indføre de relevante oplysninger i ICSMS, jf. artikel 16, stk. 7.

Af forordningens artikel 18 følger procedurerettigheder for de erhvervsdrivende. Heraf fremgår, at enhver foranstaltning eller afgørelse eller ethvert påbud, skal indeholde en nøjagtig beskrivelse af de forhold, som ligger til grund herfor, jf. stk. 1. De skal meddeles den relevante erhvervsdrivende uden ophold med angivelse af klagemuligheder i henhold til national ret i den pågældende medlemsstat, og af fristerne for anvendelse af disse klage-

UDKAST

muligheder, jf. stk. 2. Den pågældende erhvervsdrivende skal have mulighed for at blive hørt inden for et passende tidsrum på mindst 10 arbejdsdage, jf. stk. 3.

Med hensyn til produkter, som udgør en alvorlig risiko følger det af artikel 19, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at sådanne produkter trækkes tilbage eller kaldes tilbage, hvis der ikke findes andre effektive måder at eliminere den alvorlige risiko, eller at deres tilgængeliggørelse på markedet forbydes. Kommissionen skal underrettes straks herom i overensstemmelse med artikel 20, jf. stk. 1. En afgørelse om, hvorvidt et produkt udgør en alvorlig risiko, baseres på en behørig risikovurdering, som tager hensyn til farens art og sandsynligheden for, at den materialiserer sig, jf. stk. 2.

Ecodesignforordningen supplerer markedsovervågningsforordningen med særlige bestemmelser, herunder med hensyn til beskyttelsesprocedurer baseret på standardbestemmelser i EU's produktregulering, jf. forordningens artikel 69. Heraf fremgår proceduren, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den vurderer, at et produkt udgør en risiko.

Ved et "produkt, der udgør en risiko" forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel manglende overensstemmelse), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et "produkt, der udgør en alvorlig risiko" forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

Af forordningens artikel 69, stk. 1, følger, at markedsovervågningsmyndighederne, hvis de har tilstrækkelig grund til at antage, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, udgør en risiko, skal foretage en evaluering omfattende alle de krav, der er relevante for risikoen, og som er fastsat i forordning eller i den pågældende delegerede retsakt. Konstaterer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet ikke opfylder kravene i ecodesignforordningen eller i den gældende delegerede retsakt, anmoder

UDKAST

de straks den pågældende erhvervsdrivende om at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag inden for en rimelig tidsfrist. Korrigerende tiltag kan blandt andet omfatte de tiltag, der er angivet i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3. Markedsovervågningsmyndighederne skal endvidere underrette det relevante bemyndigede organ herom.

Er den manglende overensstemmelse med kravene ikke begrænset til det nationale område, underrettes Kommissionen og øvrige medlemsstater om evalueringens resultater og om pålagte korrigerende tiltag, jf. artikel 69, stk. 2.

Træffer den pågældende erhvervsdrivende inden for den fastsatte frist ikke korrigerende tiltag, eller varer den manglende overensstemmelse ved, skal markedsovervågningsmyndighederne træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af produktet eller for at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, jf. artikel 69, stk. 4.

Kommissionen og øvrige medlemsstater skal underrettes om markedsovervågningsmyndighedens foreløbige foranstaltninger via det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS). Underretningens skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særligt hvad angår de nødvendige data til identifikation af produktet, produktets oprindelse, arten af den påståede manglende overensstemmelse og den pågældende manglende overensstemmelse, arten og varigheden af de truffe nationale foranstaltninger samt de synspunkter, som den erhvervsdrivende har fremsat. Hertil angives, om den manglende overensstemmelse med kravene skyldes a) at produktet ikke opfylder kravene i den delegerede retsakt eller b) mangler ved de harmoniserede standarder eller fælles specifikationer, som danner grundlag for overensstemmelsesformodningen, jf. forordningens artikel 69, stk. 4 og 5.

Øvrige medlemsstater skal som reaktion på underretningen straks underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om alle truffe foranstaltninger og om yderligere oplysninger, som de måtte have om produktets overensstemmelse med kravene, samt eventuelt om deres indsigelser, jf. forordningens artikel 69, stk. 6. Er der ikke inden for fristens udløb, gjort indsigelse af en medlemsstat eller Kommissionen mod medlemsstatens foreløbige foranstaltning, anses foranstaltningen for at være berettiget, jf.

UDKAST

forordningens artikel 69, stk. 7. Herefter skal medlemsstaterne straks sikre, at der træffes de fornødne restriktive foranstaltninger over for det pågældende produkt eller den pågældende fabrikant, såsom tilbagetrækning af produktet fra markedet, jf. forordningens artikel 69, stk. 8.

I artikel 70 fastsættes den EU-beskyttelsesprocedure, som skal anvendes, hvis en medlemsstat gør indsigelse mod en anden medlemsstats nationale foranstaltning truffet efter beskyttelsesproceduren i artikel 69, eller hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning er i modstrid med EU-retten. Heraf fremgår, at Kommissionen efter en høring vedtager en gennemførelsesretsakt, hvori det beslutes, om foranstaltningen er berettiget eller ej. Når den er vedtaget, skal alle medlemsstater sikre, at det produkt, der ikke opfylder kravene, trækkes tilbage fra deres marked.

I artikel 71 fastsættes de tilfælde, hvor manglende overholdelse vedrører en formel forpligtelse, f.eks. anbringelse af CE-mærkning, EU-overensstemmelseserklæring m.v. I disse tilfælde skal den pågældende erhvervsdrivende pålægges at bringe den manglende overensstemmelse til ophør, jf. stk. 1. Hvis den manglende overensstemmelse fortsætter, skal medlemsstaten træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde produktets tilgængeliggørelse på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet, jf. stk. 2.

Af artikel 67, stk. 1, fremgår yderligere, at markedsovervågningsmyndighederne i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS), skal oplyse om arten og graden af sanktioner, der pålægges i forbindelse med manglende overensstemmelse med nærværende forordning.

3.3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt, at der fastsættes supplerende bestemmelser, der skal sikre en effektiv håndhævelse med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler om påbud og forbud overordnet set opfylder forordningens krav til håndhævelse, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens bestemmelser om påbud og forbud med visse justeringer til den foreslåede lov. Ændringerne vil indebære, at der tilføjes en adgang til at give påbud om at bringe forhold i

UDKAST

orden, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til et produkts overensstemmelse med kravene. Forhold, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til dets overensstemmelse med kravene, kan f.eks. omhandle krav om det digitale produktpas eller indlæsning af oplysninger i registret om digitale produktpas.

Bestemmelserne udfylder den ramme for håndhævelse, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede §§ 12 og 13.

3.3.4. Onlinemarkedspladser

3.3.4.1. Gældende ret

3.3.4.1.1. Ecodesignloven

Efter ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, kan kontrolmyndigheden påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 66, fremgår, at bestemmelsen vil sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde et energirelateret produkt markedsføres, eller helt at fjerne et energirelateret produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved at få omtale af et energirelateret produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at fjerne energirelaterede produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen.

Endvidere fremgår, at det grundet konstant udvikling er uklart, hvad en onlinegrænseflade er, men at det umiddelbart er enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i. Af bemærkningerne fremgår dog, at bestemmelsen går videre, idet den også vil kunne anvendes i forbindelse med salg af energirelaterede produkter, der ikke er i overensstemmelse med

UDKAST

reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Kontrolmyndigheden vil dermed blive tildelt en beføjelse, som gør det lettere at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker. Yderligere fremgår, at bestemmelsen ikke berører anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Efter ecodesignlovens § 11 b, stk. 2, kan kontrolmyndigheden påbyde ejere af en onlinegrænseflader udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugere i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse reglerne, når slutbrugere får adgang til onlinegrænsefladen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, 2. pkt. Den går dog videre, som nævnt ovenfor i forhold til § 11 b, stk. 1, således, at det bliver lettere for kontrolmyndigheden at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Ecodesignloven indeholder i § 11 c, bestemmelser om blokering af onlinegrænseflader. Af lovens § 11c, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 67, fremgår, at kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et energirelateret produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden bør kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor et påbud efter § 11 b ikke efterkommes. Ydermere vil bestemmelsen kunne anvendes,

UDKAST

hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

Yderligere fremgår i relation til hjemmesider, at der ved blokering forstås en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Herudover fremgår, at kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko, vil indebære, at der f.eks. sælges eller formidles et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende vil således være, om brugere vil kunne få et fejlagtigt indtryk af, at et energirelateret produkt udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Dermed vil omtale af et energirelateret produkt, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

Desuden fremgår med hensyn til kravet om, at onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg, at det omfatter tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – dvs. tre i alt. Afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, men går videre, da den også omfatter forhold om gentagne gange at have solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer

UDKAST

direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at hvis kontrolmyndighedens anmodning om blokering imødekommes, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade, som vil kunne blokeres. Kendelse om blokering træffes over for den informationsfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domæne navn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbydere, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Endvidere fremgår, at retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Yderligere fremgår, at kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 2. pkt. fremgår, at retten inden den træffer afgørelse, så vidt muligt skal give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, som part vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 3. pkt., fremgår, at de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, skal anføres i kendelsen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at kontrolmyndigheden forudsættes underrette den, som indgrebet retter sig mod, dvs. ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning dog kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

UDKAST

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at det bl.a. vil indebære, at udbydere vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at der ved udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen vil omfatte alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet vil endvidere omfatte fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Yderligere fremgår, at det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det følger af lovens § 11 c, stk. 4, 1. pkt., at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at det forudsættes, at kontrolmyndigheden, hvis den bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, hurtigst muligt foranlediger, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Af lovens § 11 c, stk. 4, 2. pkt. fremgår, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 68, fremgår, at kon-

UDKAST

trolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Det omfatter dog ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Endvidere fremgår, at afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 5, følger, at, hvis den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, fremsætter anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Endvidere fremgår, at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Yderligere fremgår, at hvis en anmodning ikke tages til følge, vil ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 69, fremgår, at det med hensyn til hjemmesider i praksis vil være en registrant, der vil kunne fremsætte anmodningen om ophævelse af blokering. Endvidere fremgår, at sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside, og at kendelsen kan kæres efter de almindelige regler herom. Yderligere fremgår med hensyn til den situation, hvor anmodningen ikke tages følge, at bestemmelsen i stk. 4 fortsat vil skulle overholdes i disse måneder. Kontrolmyndigheden vil således have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Det fremgår af ecodesignlovens § 14, a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter lovens §§ 11 b om og 11 c. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 73, fremgår, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

UDKAST

Endvidere fremgår, at tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pressionens har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

Yderligere fremgår, at de daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Herudover fremgår, at formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder bortfalder således, hvis udbyderen af informationssamfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

3.3.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Med hensyn til onlinegrænsefaldet fremgår af artikel 14, stk. 4 litra k, nr. i, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Af artikel 14, stk. 4 litra k, nr. ii, fremgår, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis anmodning i henhold til nr. i ikke overholdes, skal markedsovervågningsmyndighederne

UDKAST

have beføjelse til at påbyde udbydere af informationssamfundstjenester at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1, fremgår, at de generelle forpligtelser i artikel 11 og 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2022/2065/EU af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) finder anvendelse med henblik på nærværende forordning. Endvidere fremgår, uden at det vedrører disse generelle forpligtelser, at udbydere af onlinemarkedspladser skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, såfremt disse myndigheder anmoder herom og i specifikke tilfælde, med henblik på at lette eventuelle tiltag, der træffes for at eliminere eller, såfremt dette ikke er muligt, begrænse manglende overensstemmelse med et produkt, som udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, fremgår om de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Af ecodesignforordningens 72. betragtning fremgår, at artikel 14 i markedsovervågningsforordningen giver markedsovervågningsmyndighederne beføjelse til, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, at kræve, at indhold, der henviser til produkter, der ikke opfylder kravene, fjernes fra en onlinegrænseflade. Endvidere fremgår, at de beføjelser, der er tillagt markedsovervågningsmyndighederne ved markedsovervågningsforordningen, også bør finde anvendelse i forbindelse med ecodesignforordningen. Med henblik på effektiv markedsovervågning i henhold til nærværende forordning og for at undgå tilstedeværelsen af produkter, der ikke opfylder kravene, på EU-markedet, bør disse beføjelser imidlertid gælde i alle nødvendige og forholdsmæssige tilfælde, herunder for produkter, der udgør en risiko, som ikke er alvorlig. Disse beføjelser

UDKAST

bør udøves i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester.

Det følger af codesignforordningens artikel 2, nr. 57, at et "produkt, der udgør en risiko" forstås som, et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel mangel), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav.

Af forordningens artikel 35, stk. 3, fremgår, at udbydere af onlinemarkedspladser skal etablere et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder om overholdelse af codesignforordningen. Kontaktpunktet kan være samme kontaktpunkt som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/988/EU eller artikel 11, stk. 1, i forordning 2022/2065/EU.

3.3.4.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes at være nødvendigt, at der fastsættes supplerende bestemmelser målrettet onlinemarkedspladser. Disse bestemmelser skal sikre en effektiv dansk kontrol i forhold til markedsovervågningsforordningen og codesignforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler om påbud og blokering overordnet set opfylder forordningens krav til håndhævelse, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt bør videreføres til den foreslåede lovs område.

Det foreslås derfor at videreføre codesignlovens bestemmelser om onlinegrænseflade med visse mindre justeringer til den foreslåede lov. Ændringerne vil indebære, at begrebet onlinemarkedsplads i overensstemmelse med codesignforordningen vil anvendes i den foreslåede lov, i stedet for onlinegrænseflade. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen, dog ikke med henblik på at blokere hjemmesiden.

UDKAST

Bestemmelserne udfylder den ramme for håndhævelse, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og supplerer forordningerne.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede § 14-16.

3.3.5. Offentliggørelse

3.3.5.1. Gældende ret

3.3.5.1.1. Ecodesignloven

Det følger af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Bemyndigelsen i ecodesignlovens § 12, stk. 2, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens §§ 11-13. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater af kontrol om den, der er ansvarlig for, at et produkt overholder regler om ecodesign og afgørelser om påbud og forbud efter ecodesignlovens. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 2, fremgår, at offentliggørelse af resultater af kontrol og afgørelser om påbud og forbud kan omfatte:

- 1) navn og adresse på den, der er ansvarlig for produktet,
- 2) tidspunkt og sted for kontrollen,
- 3) en beskrivelse af det kontrollerede produkt, som skal være tilstrækkelig til en entydig identifikation af modellen,
- 4) resultater af kontrollen, herunder resultater af stikprøvekontrol og måle- og kontrolresultater for yderligere kontrol af den pågældende produkttype,
- 5) eventuelt meddelt påbud eller forbud, herunder indhold og begrundelse, og
- 6) navne på fysiske og juridiske personer, som påbuddet eller forbuddet er rettet til.

Af § 11, stk. 3, fremgår endvidere, at offentliggørelse kan ske i elektronisk form og ved udsendelse af en pressemeddelelse. Yderligere fremgår, at offentliggørelse kan ske, uanset om afgørelser om påbud eller forbud indbringes for domstolene, jf. § 12, stk. 1, og at det vil blive offentliggjort, når

UDKAST

den ansvarlige erhvervsdrivende har dokumenteret, at produkt er i overensstemmelse med reglerne, jf. § 12, stk. 3. Af § 13 fremgår desuden, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater om kontrol, der er modtaget fra andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder.

3.3.5.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen indeholder ingen bestemmelser, der direkte omhandler offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser m.v. Af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består, samt at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Endvidere fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 17, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed og offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Af bestemmelsen fremgår endvidere, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder og skal beskytte personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

3.3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i markedsovervågningsforordningen forudsat, at offentligheden skal underrettes om kontrolmyndighedens korrigerende tiltag, i de tilfælde erhvervsdrivende ikke selv foretager de påbudte tiltag. Ligeledes fremgår det, at kontrolmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed, og at de skal offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om offentliggørelse til markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det vurderes nødvendigt, skal oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reg-

UDKAST

ler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, vil dog kun kunne videregives, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Bestemmelsen vil svare til en ensretning af de bestemmelser, som følger om offentliggørelse efter ecodesignloven med offentliggørelsesbestemmelser i § 22 i lov nr 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

3.3.6. Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

3.3.6.1. Gældende ret

3.3.6.1.1. Ecodesignloven

Af ecodesignlovens § 13, stk. 3, fremgår, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Hertil fremgår af lovens § 13, stk. 4, at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3.

Af lovbemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 742-743, fremgår, at formålet er at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administrationen af regler i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art, og få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning og akkrediteret certificering vil blive tildelt sagkyndige virksomheder, og at opgaverne som udgangspunkt vil blive tildelt efter bestemmelserne om offentlige udbud.

Af lovens § 13, stk. 5, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som nævnt i stk. 4, som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål. Bestemmelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen, hvoraf det fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan videregive oplysninger om resultater

UDKAST

af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, der varetager opgaver vedrørende miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. § bekendtgørelsens 14, stk. 1. Endvidere fremgår, at videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol efter stk. 1 kan ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet, jf. § 14, stk. 2.

3.3.6.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Ecodesignforordningen indeholder ikke bestemmelser om medlemsstaternes delegation af kontrolbeføjelser m.v. Af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser skal udøves på en af følgende måder, alt efter hvad der er relevant: 1) direkte af markedsovervågningsmyndighederne under deres egen myndighed, 2) gennem andre offentlige myndigheder i overensstemmelse med kompetencefordelingen og den institutionelle og administrative struktur i den pågældende medlemsstat, og 3) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse om at godkende udøvelsen af denne beføjelse.

3.3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med hensyn til erhvervsministerens adgang til at bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, herunder om kontrol, udtagning og måling af produkter, vurderes det hensigtsmæssigt at videreføre de regler, som følger af codesignloven, således at de også vil finde anvendelse efter den foreslåede lov. Det bemærkes hertil, at codesignforordningens brede anvendelsesområde muliggør, at der vil kunne fastsættes codesignkrav m.v. til næsten alle fysiske produkter, bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler. For at sikre de tilstrækkelige kompetencer i forbindelse med markedsovervågnings vil det kunne blive nødvendigt for Sikkerhedsstyrelsen at trække på ekstern ekspertise.

Det foreslås derfor, at erhvervsministeren fortsat vil kunne bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der er tillagt ministeren, samt at erhvervsministeren fortsat vil føre kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til sådanne institutioner, organisationer eller virksomheder. Bemyndigelsens udmøntning vil indebære, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at

UDKAST

inddrage sagkyndig kompetence ved kontrol af overholdelse af regler omfattet af den foreslåede lov. Dette vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

I forlængelse heraf vurderes det, at bemyndigelsen i ecodesignloven til at fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., bør videreføres. Det foreslås derfor, at denne bemyndigelse videreføres til den foreslåede lov.

Bemyndigelsens udmøntning vil medføre, at gældende retstilstand, som fastsat efter ecodesignloven, også vil finde anvendelse inden for den foreslåede lovs område, hvorefter andre danske eller udenlandske myndigheder og sagkyndige institutioner m.v., fortsat vil kunne underrettes om oplysninger om resultater af kontrol.

3.4. Klage

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Ecodesignloven

Det følger af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

UDKAST

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

3.4.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Hverken ecodesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder konkrete bestemmelser om klage. Det følger dog af markedsovervågningsforordningens artikel 21, at der ved meddelelse af restriktive foranstaltninger til den erhvervsdrivende, skal oplyses om klagemuligheder og klagefrister i henhold til gældende ret i den pågældende medlemsstat.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det forventes, at den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at afskære den administrative klageadgang. Også med hensyn til afgørelser om overtrædelse af regler om grønne offentlige udbud vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Afskæring af administrativ klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til kontrolmyndighedernes afgørelser.

Det foreslås dog, at der etableres hjemmel til, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] vil kunne fastsætte regler om klageadgang over afgørelser truffet af bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan. Endvidere foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsens påbud og forbud efter anmodning vil kunne indbringes af Sikkerhedsstyrelsen for domstolen.

UDKAST

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet, og kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen. Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

For en nærmere gennemgang af forslaget bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 19.

3.5. Straf m.v.

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Ecodesignloven

I codesignlovens § 15, stk. 1, oplystes en række forhold, som straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

Efter § 15, stk. 1, nr. 1 straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a. Af lovens § 7 a, stk. 1, fremgår en underretnings- og samarbejdsforpligtelse over for kontrolmyndigheden, hvis der er grund til at tro, at det energirelaterede produkt udgør en risiko, samt over for den ansvarlige efter lovens § 4. Af § 7 a, stk. 2, fremgår en forpligtelse for informationssamfundstjenester om på kontrolmyndighedens anmodning af samarbejde med hensyn til tiltag om at eliminere eller begrænse risiko forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Efter § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet efter lovens § 10, stk. 4. Af § 10, stk. 3, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige kontrolmyndighedens varetagelsen af kontrolopgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Af § 10, stk. 4, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet.

UDKAST

Efter § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4. Med hensyn til § 7 a og § 10, stk. 3 og 4 henvises der til afsnittene ovenfor. Af § 8, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4 senest 10 dage efter kontrolmyndighedens anmodning skal kunne stille dokumentation til rådighed, herunder overensstemmelseserklæring om et produkts overensstemmelse med reglerne.

Efter § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter § 8, stk. 3. Af § 8, stk. 3, fremgår, at den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter lovens § 4, stk. 1, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.

Efter § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 10 b. Af § 10 b, fremgår kontrolmyndighedernes adgang med henblik på kontrol uden retskendelse til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter.

Af bemærkningerne til § 15, stk. 1, nr. 5 fremgår, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 76, at straffebestemmelsen finder anvendelse uanset, om kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Efter § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b. Lovens § 11 omhandler kontrolmyndighedens påbud og forbud til enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, herunder om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene, at sikre, at et energirelateret produkt ikke udgør en risiko, eller at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

UDKAST

Lovens § 11 a omhandler kontrolmyndighedens påbud om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå og kan målrettes ansvarlige efter lovens § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

Lovens § 11 b omhandler kontrolmyndighedens påbud til ejeren af en onlinenegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold eller at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Efter § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Der henvises til afsnit 3.3.2.1., 3.3.3.1. og 3.3.4.1. for en mere udførlig beskrivelse af gældende ret.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 77, fremgår, at effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, og at der derfor skal være en konsekvens ved at modarbejde markedsovervågningen. Bestemmelsen vil f.eks. dæmme op for, at erhvervsdrivende vil forsøge at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller udtænke løsninger, der kan omgå et salgsforbud. På fysiske lokaliteter som f.eks. en butik eller et lager kan det også være, at den erhvervsdrivende skjuler energirelaterede produkter for kontrolmyndigheden, så kontrolmyndigheden ikke i forbindelse med et besøg på lokaliteten har mulighed for at kontrollere det energirelaterede produkt eller tage det med til kontrol.

Endvidere fremgår, at bestemmelserne er fastsat med henblik på at ensrette straffebestemmelserne med sanktioner på produktområdet, navnlig strafbestemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. Af bemærkningerne fremgår dog også, at overtrædelser på ecodesignområdet ikke i samme grad som f.eks. overtrædelser vedrørende legetøj eller fyrværkeri vil være egnet til at medføre skade på f.eks. mennesker, dyr eller ejendom. På den baggrund og ud fra en proportionalitetsafvejning i forhold til resourceforbruget ved sagsbehandlingen af straffesagerne, er der ikke i for-

UDKAST

hold til de erhvervsdrivendes forpligtelser ensrettet fuldt med strafbemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. I stedet for at straffebelægge konkrete overtrædelser, vil Sikkerhedsstyrelsen have mulighed for at træffe afgørelser over for den erhvervsdrivende om f.eks. at nedlægge forbud mod at bringe produkterne i omsætning eller et påbud om at trække ulovlige produkter tilbage fra markedet. Hvor et forbud ikke overholdes eller et påbud ikke efterkommes, vil det kunne straffes med bøde.

Straffen for overtrædelse af ecodesignlovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

Bestemmelserne gennemfører ecodesigndirektivets artikel 20, hvorefter medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der implementerer direktivet, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre gennemførelse heraf. Bestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningen og af forordningens omfattede EU-harmoniseringslovgivning. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Af § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte bøde for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved ecodesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvorefter der kan straffes med bøde.

Efter lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 79, fremgår, at dette udgangspunkt også gælder ved formelle overtrædelser, dvs. overtrædelser, der ikke indebærer skade eller fare for

UDKAST

skade på miljøet. Det skal ved strafudmålingen altid - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens 10. kapitel om straffens fastsættelse. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn her til ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 79-80, fremgår, at der er tale om absolut kumulation af bøder. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Dette medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat. Bestemmelserne i stk. 4 kan derfor fraviges, når særlige grunde taler for det, eksempelvis hvis sammenlægning af forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare

UDKAST

af erhvervsdrivende, og at det derfor er essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

3.5.1.2. Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen

Af codesignforordningens artikel 74, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser, og at de skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne skal straks give Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og efterfølgende underrette om eventuelle senere ændringer.

Endvidere fremgår af forordningens artikel 74, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at der ved de sanktioner, der er fastsat i artiklen, tages behørigt hensyn til følgende, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelserne blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b
- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelserne, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelserne har forårsaget, jf. litra e
- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

UDKAST

Endelig fremgår det, at medlemsstater som minimum skal kunne pålægge sanktioner i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af forordningen, jf. artikel 74, stk. 3.

Af forordningens 114, betragtning fremgår, at for at øge tilliden til produkter, der bringes i omsætning, navnlig for så vidt angår produkternes opfyldelse af kravene til miljøvenligt design, skal offentligheden være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner. Det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, og sikrer, at disse regler anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning og bør som minimum omfatte bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til kriterierne oplyste i artikel 74, stk. 2, fremgår endvidere med forbehold for medlemsstaternes procesautonomi, at der med hensyn til skønsbeføjelserne til at pålægge passende sanktioner i de enkelte sager, bør fastsættes fælles ikkeudtømmende kriterier for fastsættelse af typer og niveauer af sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelser af denne forordning, for at fremme en mere konsekvent anvendelse af sanktioner.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivning, som forordningen omfatter. Af forordningens artikel 41, stk. 2, fremgår, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Af artikel 41, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne senest den 16. oktober 2021 skal give Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, hvis de ikke tidligere er blevet meddelt, og straks underrette om senere ændringer.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5.2.1. Straffebestemmelser

UDKAST

Det vurderes nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om sanktioner som følge af ecodesignforordningen.

Det vurderes, at de gældende straffebestemmelser, som følger af ecodesignloven, som også indeholder supplerende regler til markedsovervågningsforordningen, overordnet set opfylder ecodesignforordningens krav. Det vurderes derfor, at de gældende regler som udgangspunkt med visse justeringer kan videreføres til den foreslåede lovs område. I forlængelse af ændringen af lov om produkter og markedsovervågning findes det hensigtsmæssigt at ensrette med hensyn til bestemmelser om kumulation, således at det almindelige princip i strafferetten om modereret kumulation anvendes i stedet for særlige bestemmelser om absolut kumulation. Det vurderes at give en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

Yderligere vurderes det nødvendigt at udvide de strafbare forhold i overensstemmelse med de nye forpligtelser, som vil følge af ecodesignforordningen samt af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vedtages i henhold til forordningen. Hertil vurderes det nødvendigt, at der som sanktion ud over bødestraf tilføjes en ny sanktion om tidbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud.

Det foreslås derfor at videreføre ecodesignlovens straffebestemmelser med visse ændringer, navnlig ændringer som forudsættes med ecodesignforordningen, samt at der ved bødestraf ikke vil gælde et princip om absolut kumulation.

Det vil medføre, at straffebestemmelserne i ecodesignloven som udgangspunkt vil videreføres til den foreslåede lovs område. Det vil dog også medføre, at loven tilføjes nye strafbare forhold, og at der tilføjes en ny mulig sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocesser.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 20.

3.5.2.2. Strafudmålingen

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at sanktionen bør fastsættes således, at den fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå

UDKAST

besparelser på bekostning af lovgivningens krav. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene.

Sanktionerne skal endvidere i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 74, stk. 1, og markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 2, være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det fremgår af ecodesignforordningens 114. betragtning, at offentligheden skal kunne være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner, herunder med hensyn til at øge offentlighedens tillid til produkternes overholdelse af ecodesignkrav. Det er derfor nødvendigt, at der fastsættes regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i ecodesignforordningen, og at det sikres, at disse regler anvendes.

Ved sanktionerne skal der yderligere i overensstemmelse med ecodesignforordningens, jf. artikel 74, stk. 2, sikres, at der tages behørigt hensyn til følgende forhold, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b
- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, jf. litra e
- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

UDKAST

Af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 3 følger, at der som minimum ved forordningens overtrædelse skal kunne pålægges sanktion i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til bøder bemærkes, at de bør have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Lovforslaget lægger op til, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Der lægges dog op til, at bøden ud fra forskellige hensyn vil kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

Herudover skal der som minimum også være mulighed for at pålægge en sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af ecodesignforordningen. Det foreslås, at domstolen ved bødestraf for forsætlig overtrædelse vil gives mulighed for at idømme denne sanktion. Sanktionens anvendelse foreslås dog afgrænset til situationer, hvor der er grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende også fremover vil overtræde regler i den foreslåede lov, regler fastsat i medfør af loven, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Endvidere foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil kunne lægges vægt på de forhold, som oplystes i ecodesignforordningens artikel 74, stk.

2, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget og overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter.

Yderligere bemærkes, at der ved sanktionens anvendelse også vil kunne lægges vægt på konkurrencemæssige hensyn. Herved forstås, at der f.eks. vil kunne lægges vægt på, om sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud vil kunne have væsentlige konsekvenser for konkurrenceforholdene ved offentlige ordregiveres udbud.

Med hensyn til tidsperiodens afgrænsning foreslås der, at der tages udgangspunkt i ovenstående hensyn, hvor der især lægges vægt på, i hvilket omfang der er grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende også fremover vil overtræde regler omfattet af den foreslåede lov.

Det bemærkes i øvrigt, at sanktion om udelukkelse alene er relevant i forhold til virksomheder. Offentlige ordregivere kan ikke udelukkes. Offentlige ordregivere vil til gengæld skulle forholde sig til, om en tilbudsgiver er omfattet af en udelukkelsesgrund ved deres vurdering af tilbudsgivere i forbindelse med indgåelse af kontrakt.

3.6. Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i codesignloven

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Codesignloven

Det følger af § 14 i codesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v. Af lovens § 14, stk. 7, fremgår endvidere, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren. Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8. Herudover fremgår, at klima-,

UDKAST

energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området. Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Af lovens § 15 fremgår lovens straffebestemmelser. Af § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Bestemmelsen medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, Tillæg A, L 224 som fremsat, s. 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat.

3.6.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed træffer om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, er typisk af teknisk karakter og forudsætter betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i pro-

UDKAST

duktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Det reelle behov for administrativ prøvelse vurderes yderligere yderst begrænset. Ud fra en samlet vurdering vurderes det derfor hensigtsmæssigt at afskære den administrative klageadgang. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til kontrolmyndighedernes afgørelser.

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet, og kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen. Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Som led i ændringen af lov om produkter og markedsovervågning findes det hensigtsmæssigt at ensrette ecodesignlovens straffebestemmelse med hensyn til kumulation. Det er i den forbindelse overvejet, om princippet om absolut kumulation med fordel kunne ophæves og i stedet erstattes af strafferettens almindelige princip om modereret kumulation, som følger af straffelovens § 88, stk. 1. Ophævelse af princippet om absolut kumulation, vurderes at skabe en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

Det foreslås derfor, at bestemmelserne i ecodesignloven om absolut kumulation af bødestraf ophæves. Dette vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, vil finde anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation. Når kontrolmyndigheden foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, vil det foreslåede indebære, at der vil blive indstillet til en modereret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere

overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for staten.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Europa-Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegeret retsakt forventes det dog, at lovforslaget vil have offentlige økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser. Det vil især være de dele, som vil omhandle håndhævelse af krav, som følger af ecodesignforordningen samt af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vil vedtages i henhold til forordningen. Det vil bl.a. omhandle håndhævelse af ecodesignkrav til produkter, sprogkrav om angivelse af produktoplysninger på dansk, krav om etablering af digitale produktbas, indlæsning af information om digitale produktbas i et produktregister, forbud mod vildledende markedsføring med hensyn til mærkning, forbud mod omgåelse og forringelse af produkters ydeevne, inkl. ved softwareopdateringer, samt krav om grønne offentlige udbud. Der vil med ecodesignforordningen kunne fastsættes en bred vifte af krav om miljømæssig bæredygtighed til fysiske produkter, derfor forventes der øgede merudgifter til markedsovervågningsopgaven, der skal sikre den effektive håndhævelse af kravene, inkl. sanktionering. Endvidere vil det omhandle håndhævelse af nye krav om grønne offentlige udbud, som vil kunne vedtages af Europa-Kommissionen.

Desuden vurderes udpegningen af en eller flere bemyndigende statslige myndigheder til tredjepartsverifikation at kunne have offentlige økonomiske konsekvenser samt have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Endelig vurderes lovforslaget, ifm. håndhævelse af de kommende krav, som vil fastsættes på EU-niveau, i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, da der med lovforslaget fastsættes supplerende straffebestemmelser m.v. til ecodesignforordningen.

UDKAST

Lovforslaget vurderes ikke i sig selv at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner. Ved Europa-Kommissionens vedtagelse af de konkrete krav om grønne offentlige udbud forventes det dog, at udmøntningen af lovforslagets håndhævelsesbestemmelser i begrænset omfang vil kunne få betydning for offentlige ordregivere.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning er fulgt i det omfang, de er relevante for lovforslaget. Særligt vurderes princip 1 om enkle og klare regler, og princip 4 om sammenhæng på tværs direkte relevante for lovforslaget. Andre principper, herunder princip 2 om digital kommunikation, princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, og princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil indirekte være relevante som led i kontrolmyndighedernes aktiviteter.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre erhvervsøkonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget omhandler primært regler om håndhævelse, inkl. sanktioner af kommende regler, som vil kunne fastsættes på området for ecodesignkrav m.v. i henhold til ecodesignforordningen. Derfor kvantificeres konsekvenserne for erhvervslivet ikke.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Europa-Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegerede retsakter forventes det dog, at lovforslaget vil have begrænsede byrder for erhvervslivet. Byrderne følger direkte af en minimumstilgang ved fastsættelse af supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lovs område.

UDKAST

En skærpet og mere effektiv håndhævelse vil kunne føre til yderligere byrder for virksomheder, som ikke overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav. Det kan dog også forventes, at de nye håndhævelsesbestemmelser vil have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.

Krav om, at produktinformation skal fremgå på dansk vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Med hensyn til virksomheder, som ønsker at ansøge om at blive notificeret til Europa-Kommissionen som bemyndiget certificeringsorgan, kan det forventes at være visse begrænsede omkostninger forbundet med udarbejdelse af dokumentation og ansøgningsproces.

Det bemærkes, at lovforslaget bortset fra den del, som omhandler sprogkrav til produktinformation, ikke vil indeholde forpligtelser, som direkte målrettes erhvervslivet, men omhandle håndhævelse af krav, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som fremadrettet vil kunne fastsættes af Kommissionen i henhold til ecodesignforordningen ved delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har modtaget lovforslaget i præhøring. OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser følger af Sikkerhedsstyrelsens løbende kontrol af produktsager og markedsovervågningstilsyn. Derudover vil der være årlige kontroller, hvor virksomheder løbende skal stille deres produkt til rådighed til kontrol samt betale dertilhørende transportomkostninger.

På baggrund af ovenstående vurderes det, at de samlede administrative konsekvenserne ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

OBR bemærker, at lovforslaget giver hjemmel til udstedelse af bekendtgørelser, som indebærer administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser vurderes at medføre administrative

UDKAST

konsekvenser, men disse kan ikke kvantificeret på nuværende tidspunkt før den nærmere udmøntning.

Det vurderes, at lovforslaget vil leve op til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Der er i vurderingen navnlig lagt vægt på, at de supplerende bestemmelser ikke forventes at gå længere, end forudsat med ecodesignforordningen, at reguleringen ikke forventes at føre til, at danske virksomheder vil stilles dårligere i den internationale konkurrence, og at de vil træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer.

Lovforslaget vurderes ikke at påvirke virksomheders og iværksætteres muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation. OBR har bemærket, at de ikke har nogen bemærkninger hertil.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes i sig selv ikke at have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen leder til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der såfremt dette leder til mindre fossil energiproduktion i Danmark være indirekte CO₂-reduktioner forbundet med lovforslaget. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om klimamæssig bæredygtighed, men omhandle håndhævelse af krav herom, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som Kommissionen vil kunne fastsætte ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. I det omfang effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så det overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om miljømæssig bæredygtighed, men omhandle håndhævelse af krav

UDKAST

herom, som enten er fastsat i ecodesignforordningen eller som Kommissionen vil kunne fastsætte ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen.

9. Forholdet til EU-retten

Forordninger er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, jf. EUF-Traktatens artikel 288. Det er med ecodesignforordningen imidlertid forudsat, at der fastsættes supplerende nationale bestemmelser til forordningen.

Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen kan fastsættes i dansk ret. Ecodesignforordningen trådte i kraft den 18. juli 2024.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. august til den 27. september (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Eksterne høringsparter indsættes inden høring

...

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre statslige økonomiske konsekvenser, især håndhævelse af ecodesignforordningens krav samt af krav vedtaget i henhold til forordningen. Endvidere vurderes etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering mv. at have visse mindre statslige økonomiske konsekvenser. Endelig vurderes lovforslaget i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndig-

UDKAST

		heden og domstolene, da der med lovforslaget fastsættes supplerende strafbestemmelser til ecodesignforordningen. De økonomiske konsekvenser for staten ved håndhævelse af ecodesignkrav fastsat efter ecodesignforordningen indebærer statsfinansielle merudgifter til årsværk på 1,9 mio. kr. i 2025, 4,6 mio. kr. i 2026 og 6,1 mio. kr. i 2027.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Det vurderes, at der vil være implementeringskonsekvenser for staten, særligt i forbindelse med håndhævelse af nye krav vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Det vurderes bl.a. at kunne omfatte opkvalificering af kompetencer hos markedsovervågningsmyndigheden. Endvidere skal der etableres en model for håndhævelse af nye krav om grønne offentlige udbud. Etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering mv., vurderes yderligere at kunne have implementeringsmæssige konsekvenser for staten.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Det kan forventes, at de nye håndhævelsesbestemmelser vil have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.	Det forventes, at der vil være begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, herunder som led i håndhævelse af nye krav vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Krav om, at produktinformation skal fremgå på dansk vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser følger af Sikkerhedsstyrelsens løbende kontrol af

UDKAST

		<p>produktsager og markedsovervågnings-tilsyn. Derudover vil der være årlige kontroller, hvor virksomheder løbende skal stille sit produkt til rådighed til kontrol samt betale dertilhørende transportomkostninger.</p> <p>De samlede administrative konsekvenserne vurderes ikke at overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr.</p> <p>Lovforslaget giver endvidere hjemmel til udstedelse af bekendtgørelser, som indebærer administrative konsekvenser for erhvervslivet, men disse kan ikke kvantificeret på nuværende tidspunkt før den nærmere udmøntning.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	<p>Lovforslaget forventes i sig selv ikke at have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesign-forordningen leder til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der såfremt dette leder til mindre fossil energiproduktion i Danmark være indirekte CO₂-reduktioner forbundet med lovforslaget.</p>	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	<p>Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. I det omfang effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke</p>	Ingen

UDKAST

	overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så det overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur.	
Forholdet til EU-retten	<p>Det er med ecodesignforordningen forudsat, at der fastsættes nationale supplerende bestemmelser til forordningen.</p> <p>Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen kan fastsættes i dansk ret.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	<p>Ja</p> <p>☐</p>	<p>Nej</p> <p>☒</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det fremgår af ecodesignlovens § 1, stk. 1, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

Af ecodesignlovens § 1, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at loven finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt komponenter og delkomponenter hertil. Endvidere fremgår, at loven ikke finder anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

UDKAST

Det foreslås i § 1, *stk. 1*, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2024/1781/EU af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv 2020/1828/EU og forordning 2023/1542/EU og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), jf. bilag til denne lov, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen).

Den foreslåede bestemmelse vil således afgrænse lovens formål til at supplere ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen. Ecodesignforordningen gengives i et bilag til loven. I tilknytning hertil er der indsat en fodnote til lovens titel om, at gengivelsen af forordningsbestemmelser i loven og gengivelsen af ecodesignforordningen i lovens bilag udelukkende er begrundet i praktiske hensyn og ikke berører forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Bestemmelsen vil medføre, at lovens formål afgrænses til at fastsætte de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen samt til delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen, og til markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lovs anvendelsesområde.

Det foreslås i § 1, *stk. 2*, at loven finder anvendelse på produkter, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil afgrænse lovens anvendelsesområde i overensstemmelse med ecodesignforordningen. Af ecodesignforordningens artikel 1, *stk. 2*, følger, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. En række produktgrupper er dog undtaget fra forordningens anvendelsesområde:

- fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra a
- foder som defineret i artikel 3, nr. 4, i forordning nr. 178/2002/EF, jf. litra b

UDKAST

- lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 2001/83/EF, jf. litra c
- veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1, i forordning 2019/6/EU, jf. litra d
- levende planter, dyr og mikroorganismer, jf. litra e
- produkter af menneskelig oprindelse, jf. litra f
- produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion, jf. litra g
- køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 167/2013/EU, i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 168/2013/EU og i artikel 2, stk. 1, i forordning 2018/858/EU, for så vidt angår de produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer, jf. litra h

Bestemmelsen vil medføre, at den foreslåede lovs anvendelsesområde udvides væsentligt set i forhold til den gældende ecodesignlovs anvendelsesområde, som er afgrænset til energirelaterede produkter. Med den foreslåede bestemmelse vil loven således finde anvendelse på produkter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen. Det betyder, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen samt den afgrænsning, der fremgår af delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Den foreslåede § 2 er en videreførelse af ecodesignlovens § 3 med mindre justeringer.

Det fremgår af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov. Af lovens § 3, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger

UDKAST

med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven.

Det foreslås i § 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler eller træffe afgørelse med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Bemyndigelsen er en sammenskrivning af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven. Bemyndigelsen vil kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende er af teknisk karakter. Bemyndigelsen vil også kunne benyttes, hvor afgørelser er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om ecodesign. Det kunne f.eks. være afgørelser om påbud om at overholde regler inden for lovens område eller om forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med ecodesignkrav som fastsat i henhold til ecodesignforordningen. Det kan eksempelvis også være regler om, at overtrædelse af en EU-retsakt eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse, kan straffes med bøde.

Bestemmelsen vil med mindre justeringer svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i ecodesignloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Den foreslåede § 3 er en uændret videreførelse af § 8 a i ecodesignloven.

Det fremgår af ecodesignlovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Af lovens § 8 a, stk. 2,

UDKAST

fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Bemyndigelsen vil kunne anvendes efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i den foreslåede lov vil gives samme muligheder, som efter ecodesignloven til at fastsætte regler om at undtage visse nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer fra kravet om indførelse i Lovtidende.

Det foreslås i § 3, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. *stk. 1*, kan tilgås.

Det forudsættes, at der ved bemyndigelsens anvendelse i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt kan tilgås. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i den foreslåede lov vil gives samme muligheder, som efter ecodesignloven til at fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer ellers kan tilgås.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Codesignloven indeholder ingen bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til overensstemmelsesvurderingsorganer.

UDKAST

Det foreslås i § 4, stk. 1, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] [på hver deres område] kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Formålet med bestemmelsen er i overensstemmelse med ecodesignforordningen at fastsætte bestemmelser om bemyndigende myndighed og bemyndigede organer med hensyn til varetagelse af overensstemmelsesvurderingsopgaver. Ved overensstemmelsesvurdering forstås en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 er blevet opfyldt, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 51. Ved overensstemmelsesvurderingsorgan forstås endvidere et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 52. Yderligere forstås ved bemyndiget organ, et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med ecodesignforordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

De udpegede bemyndigede organer vil kunne gennemføre de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som fremgår af relevante delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til forordningens artikel 4. Antallet af overensstemmelsesvurderingsorganer, som ønsker at blive et bemyndiget organ kan således forventes at afhænge af, i hvilket omfang der fastsættes krav om overensstemmelsesopgaver for bemyndigede organer i de ecodesignkrav, som Kommissionen kan vedtage i henhold til ecodesignforordningens artikel 4. Ved krav om overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ vil de relevante produkter skulle gennemgå en overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ, inden produktet bringes i omsætning eller tages i brug.

En af opgaverne for det bemyndigede organ vil således være at gennemføre den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering af, om et produkt er i overensstemmelse med gældende ecodesignkrav før produktet kan bringes i omsætning. Det vil kunne være efter bestilling fra fabrikanten på de produktområder, hvor det kræves, at et bemyndiget organ gennemfører overensstemmelsesvurderingsproceduren.

Taget ecodesignforordningens brede anvendelsesområde i betragtning foreslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem

UDKAST

[Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet] ved delegation til relevant myndighed. En sådan fordeling vil ske på baggrund af, hvilken eller hvilke produktgrupper som den enkelte delegerede retsakt vil omfatte. Ansvar som bemyndigende myndighed vil således som udgangspunkt kunne fordeles til [Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor den delegerede retsakt omfatter energirelaterede produkter. Hvor den delegerede retsakt omfatter ikke-energirelaterede produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljøministeriets ressort.]

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 49, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne skal udpege en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer.

Det foreslås i § 4, *stk.* 2, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan fastsætte regler [på hver deres område] om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med bemyndigede organer, og om hvilke opgaver den bemyndigede skal udføre.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om bemyndigede organer, herunder om udpegning, hvilke opgaver, det udpegede organ skal udføre, og om kontrol med de bemyndigede organer.

I det tilfælde det besluttes, at vurdering om overvågning skal udføres af et nationalt akkrediteringsorgan, vil DANAK benyttes. DANAK er udpeget som nationalt akkrediteringsorgan, jf. bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens bestemmelser om bemyndigede organer i forordningens kapitel IX.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Ecodesignloven indeholder ingen hjemmel til, at kunne fastsætte regler om sprogkrav til produktoplysninger i medfør af ecodesignkrav.

UDKAST

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Bestemmelsen er nærmere præciseret i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

Det foreslås i § 5, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på.

Formålet med bestemmelsen i § 5, 1. pkt. er i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, samt artikel 27, stk. 7, artikel 29, stk. 4 og artikel 30, stk. 2, litra b, at fastsætte krav om, hvilket sprog produktoplysninger målrettet forbrugere og andre aktører i produktets forsyningskæde skal fremgå på, herunder således at de for kunder fremgår på et letforståeligt sprog. Oplysningerne vil bl.a. kunne omhandle produktets indhold af problematiske stoffer, produktets ydeevne, installation, anvendelse, vedligeholdelse, reparation, installation af operativsystemer, returnering, demontering, genbrug, istandsættelse, genanvendelse og bortskaffelse.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om det sprog, som produktoplysninger, som vil følge af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på. Bestemmelserne forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, hvoraf det fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Bestemmelsen vil ligeledes supplere forordningens artikel 27, stk. 7, artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b, om importørens og distributørens forpligtelser til at sikre, at et produkt, som er omfattet af ecodesignkrav, ledsages af en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog, der fastsat af den pågældende medlemsstat.

UDKAST

Det foreslås med § 5, 2 *pkt.*, at ministeren endvidere fastsætter regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil skulle fastsættes sprogkrav til de oplysninger, herunder dokumentation, som den erhvervsdrivende, efter kontrolmyndighedens anmodning skal levere.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om det eller de sprog, som oplysningerne, skal fremgå på. Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at disse produktoplysninger skal fremgå på dansk, norsk, svensk eller engelsk, hvilket vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, hvorefter fabrikanten, efter kontrolmyndighedens anmodning, skal give information og dokumentation på et for myndigheden letforståeligt sprog. Bestemmelsen vil ligeledes supplere forordningens artikel 28, stk. 2, litra c, og artikel 29, stk. 8, om tilsvarende forpligtelser, som påhviler importøren og distributøren. Bestemmelsen vil yderligere supplere forordningens artikel 44, stk. 2, om EU-overensstemmelseserklæringens oversættelse til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt. Bestemmelsen vil herudover supplere markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, om erhvervsdrivendes forpligtelse efter markedsovervågningsmyndighedens anmodning at give information og dokumentation på et sprog, der er letforståeligt for myndigheden. Desuden supplerer den forordningens artikel 5, stk. 2, hvorefter den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Den foreslåede § 6 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 10 med visse justeringer.

UDKAST

Det fremgår af codesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af codesignloven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til codesigndirektivet. Endvidere fremgår, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter lovens § 7, stk. 1.

Af lovens § 10, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden, hvis den i forbindelse med kontrol efter stk. 1 får begrundet mistanke om, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, skal underrette den ansvarlige efter lovens § 4 hurtigst muligt herom.

Det foreslås i § 6, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelse af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i codesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til codesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, jf. dog stk. 2 [og 3].

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelserne i codesignlovens § 10, stk. 1, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen vil føre kontrol med forpligtelser med hensyn til codesignkrav og hertil relaterede krav efter den foreslåede lovs anvendelsesområde. Det vil omfatte kontrol med, at produkter er i overensstemmelse med codesignkrav og hertil relaterede krav som f.eks. dokumentation af overensstemmelse, det digitale produktpas og indlæsning af oplysninger om det digitale produktpas i det register over digitale produktpas, som Kommissionen vil etablere.

Sikkerhedsstyrelsen vil herefter være kontrolmyndighed både med hensyn til forpligtelser relateret til codesignkrav, som følger af codesignloven og gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til codesigndirektivet, og med hensyn til forpligtelser relateret til codesignkrav, som følger af den foreslåede lovs anvendelsesområde, herunder også codesignforordningen.

Kontrolopgaven vil fortsat skulle varetages ud fra en risikobaseret tilgang, hvor der tages hensyn til erhvervsdrivendes interesser og begrænsning af

UDKAST

byrder til det, der er nødvendigt for gennemførelsen af omkostnings- og måleffektiv kontrol. Beslutningen om at foretage kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater. Til varetagelse af kontrolopgaven kan Sikkerhedsstyrelsen i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 5, anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til undersøgelser, uanset i hvilket format og det medium, de er lagret på.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 2, hvorefter medlemsstaterne skal udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom.

Det foreslås i § 6, *stk. 2*, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] fører kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, [at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] ved delegation til relevant myndighed vil føre kontrol med bemyndigede organer, der af [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] ved delegation kan udpeges til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Det foreslås i § 6, *stk. 3*, at [miljøministeren] fører kontrol med overholdelse af regler om grønne offentlige udbud fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at [miljøministeren] ved delegation til X vil føre kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af minimumskrav til grønne offentlige udbud som fastsat ved gennemførelsesretsakt vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Minimumskravene vil omhandle ordregivende myndigheders og ordregivende enheders tildeling af offentlige kontrakter i overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU eller 2014/25/EU ved indkøb af varer, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, eller for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter. Kommissionen vil ved gennemførelsesretsakter fastsætte minimumskravene i form af

UDKAST

tekniske specifikationer, tildelingskriterier, betingelser for kontraktens udførelse eller mål. Minimumskravene vil fastsættes i forbindelse med produktaspekterne, som behandles i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, der finder anvendelse på de pågældende produktgrupper, alt efter hvad der er relevant for disse produktgrupper.

Kontrolopgaven vil varetages ud fra en risikobaseret tilgang, hvor der vil tages hensyn til det, der vurderes nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol.

Det foreslås i § 6, *stk. 4*, at [miljøministeren] kan fastsætte regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af regler om grønne offentlige udbud, herunder om anmodning om oplysninger og om påbud, jf. *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at [miljøministeren] ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte nærmere regler om den kontrol, der vil føres med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af regler om grønne offentlige udbud. Det kan f.eks. omhandle regler om anmodning om oplysninger og regler om påbud om at overholde krav om grønne offentlige udbud som fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Det forventes at kontrolmyndigheden i vidt omfang vil kunne føre kontrol med overholdelse af krav om grønne offentlige udbud med udgangspunkt i offentliggjort information i udbudsdatabase Tenders Electronic Daily (TED).

Med hensyn til bemærkningerne til § 6 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Den foreslåede § 7 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 10 med visse justeringer.

Af ecodesignlovens § 10, *stk. 3*, fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver efter *stk. 1*, på et sprog, der er letforståeligt. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer,

UDKAST

data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Af lovens § 10, stk. 4, fremgår endvidere, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Det foreslås i § 7, *stk. 1*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol efter § 6, stk. 1, på et sprog, der er letforståeligt, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens område.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, stk. 3, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen kan anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om alle de oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrolopgaven. Den ansvarlige erhvervsdrivende vil ligeledes skulle give Sikkerhedsstyrelsen disse oplysninger på et for Sikkerhedsstyrelsen letforståeligt sprog.

Bestemmelsen skal ses i forlængelse af den foreslåede § 6, stk. 1. Endvidere skal den ses i sammenhæng med den foreslåede bemyndigelse i § 5, 2. pkt., hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om sprog, som oplysninger efter kontrolmyndighedens anmodning skal fremgå på.

Oplysningerne vil ikke være afgrænset til, men vil kunne omhandle tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske

UDKAST

aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form og format og uanset eventuelt lagringsmedium og sted. I overensstemmelse med gældende praksis vil der endvidere ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil kontrolmyndigheden være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med visse sproglige tilpasninger forpligtelserne om efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning at udlevere information og dokumentation, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, og artikel 5, stk. 2. Bestemmelsen supplerer også markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, om at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at udlevere relevant information og dokumentation m.v. om et produkt, relevante oplysninger om forsyningskæden, distributionsnettet og mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, og oplysninger for at kunne fastslå ejerskabet til et websted.

Det foreslås i § 7, *stk. 2*, at enhver, som markedsfører eller erhvervs-mæssigt ibrugtager et produkt, efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den erhvervsdrivende, der i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, stk. 4, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen kan anmode enhver, som markedsfører eller erhvervs-mæssigt ibrugtager et produkt, om at skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er den ansvarlige erhvervsdrivende for et produkt. Bestemmelsen vil således rette sig til en bredere kreds end den foreslåede § 7, *stk. 2*, som den skal ses i forlængelse af.

UDKAST

Oplysningerne vil ikke være afgrænset til, men vil kunne omhandle tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. De vil kunne indhentes uanset form og format og uanset eventuelt lagringsmedium og sted. I overensstemmelse med gældende praksis vil der endvidere ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil kontrolmyndigheden være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Der vil i overensstemmelse med gældende praksis ikke pålægges de forpligtede unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, om at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at udlevere relevant information og dokumentation m.v. om et produkt, relevante oplysninger om forsyningskæden, distributionsnettet og mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, og oplysninger for at kunne fastslå ejerskabet til et websted.

Med hensyn til bemærkningerne til § 7 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Den foreslåede § 8 er en videreførelse af bestemmelserne i § 10 a i ecodesignloven.

UDKAST

Det fremgår af ecodesignlovens § 10 a, stk. 1, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder. Af lovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af. Endvidere fremgår af lovens § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Det foreslås i § 8, *stk. 1*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, stk. 1, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil alene kunne anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det forventes, at der vil være tale om oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder, men bestemmelsen foreslås ikke begrænset hertil. Behandlingen vil kunne omhandle kontrolmyndighedens samkøring af oplysninger i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil således kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden vil være i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Det foreslås i § 8, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, stk. 2, videreføres til den foreslåede lovs område.

Det vil f.eks. kunne omfatte oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Bestemmelsen vil indebære, at kontrolmyndigheden fortsat kan anvende eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af kontrolmyndighedens områder.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbud mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Det foreslås i § 8, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikkeoffentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 a, stk. 3, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil medføre, at kontrolmyndigheden vil kunne indhente data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning som led i at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Det vil kunne omfatte ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer, som vil kunne indhentes og samkøres.

Bestemmelsen skal anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning,

UDKAST

skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Med hensyn til bemærkningerne til § 8 henvises der i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Den foreslåede § 9 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2-4 med visse justeringer.

Det fremgår af ecodesignlovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter lovens § 4 efter anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Det kan herunder fastsættes, 1) at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 6, eller 2) at de omhandlede produkter efter anmodning skal indleveres til et anvist prøvningssted eller afprøves på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted, jf. lovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Af ecodesignlovens § 7, stk. 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om at udtagelse af produkter til kontrol efter lovens § 7, stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet. Af lovens § 7, stk. 4, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifter ved udtagelse, måling og kontrol, jf. lovens § 7, stk. 2 og 3.

Bemyndigelserne i § 7, stk. 2-4, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen.

Det foreslås i § 9, *stk. 1, 1. pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen som led i sin kontrol med overholdelsen af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan udtage ethvert produkt, herunder ved brug af skjult identitet.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i codesignlovens § 7, stk. 2 og 3, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at kontrolmyndighedens adgang til at udtage produkter, herunder ved brug af skjult identitet vil fremgå direkte af den foreslåede lov.

Kontrolmyndighedens anmodning om at udføre måling og afprøvning vil kunne ske som led i en risikobaseret kontrol, hvor det skal være muligt at udtage f.eks. stikprøver i form af tilfældigt udtagne produkter. Udtagning af produkter til kontrol forudsætter således ikke, at kontrolmyndigheden har en grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af kontrolmyndigheden eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede kontrol vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Bestemmelsen vil endvidere have til hensigt at sikre, at kontrolmyndigheden kan udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen har særlig til formål at imødekomme vanskeligheder ved udtagning af kontrol fra webbutikker. Ved skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse.

Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 11, stk. 3.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j, om, at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med

UDKAST

henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, stk. 1, 2. *pkt.*, at udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling, eller udgiften kan kræves refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal lade sit produkt udtage af Sikkerhedsstyrelsen, eller at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve udgiften refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling og refundering, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af, at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 1. *pkt.*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig i henhold til ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, og i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at anmodningsreglen vil fremgå direkte af den foreslåede lov. Efter bestemmelsen kan kontrolmyndigheden anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om selv at udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne.

Kontrolmyndighedens anmodning vil forudsætte, at kontrolmyndigheden har taget stilling til, at den erhvervsdrivende reelt set vil have mulighed for og vil være egnet til at udføre en måling eller afprøvning af det pågældende produkt, herunder med hensyn til tilgang til værktøjer, måleinstrumenter og ekspertise.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 2. *pkt.*, at den erhvervsdrivende står for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, skal stå for eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling og refundering på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

UDKAST

Det foreslås i § 9, *stk. 3, 1. pkt.* at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at anmodningsreglen vil fremgå direkte af den foreslåede lov. Efter bestemmelsen kan kontrolmyndigheden anmode den ansvarlige erhvervsdrivende om at indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Bestemmelsen vil give en fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet, hvilket vil kunne begrænse de omkostninger, der er forbundet med afprøvningen, for både den erhvervsdrivende og for kontrolmyndigheden.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af kontrolmyndigheden eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede kontrol vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol efter de foreslåede stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, *stk. 3, 2. pkt.* at den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af dele af bestemmelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den, der er ansvarlig for produktet, skal stå for udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser til produktet afprøvning. Dette vil også svare til de bestemmelser om betaling på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

UDKAST

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige foreslåede bestemmelser i § 9, herunder stk. 4, om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse, samt stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. måling, produktprøvning og kontrol til de foreslåede stk. 1-3, og opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde.

Det foreslås i § 9, *stk. 4*, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, i tilfælde af at der er truffet afgørelse om manglende overholdelse af krav i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter eller i gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen, eller regler, der er fastsat i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 7, stk. 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at den ansvarlige erhvervsdrivende vil skulle afholde udgifterne ved måling, produktprøvning og kontrol, jf. stk. 1-3, i tilfælde af manglende overholdelse af regler inden for lovens område.

I de tilfælde kontrollen viser, at der ikke er tale om en overtrædelse, vil kontrolmyndigheden stå for kontrolomkostningerne.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren fortsat foreslås at kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde

Bestemmelsen vil være i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne kan opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse, samt ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne har ret til

UDKAST

at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Det foreslås i § 9, stk. 5, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den ansvarlige erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal afholde, jf. stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en delvis videreførelse af bemyndigelserne i ecodesignlovens § 7, stk. 2-4, således at klima-, energi- og forsyningsministeren inden for den foreslåede lovs område vil kunne fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning, kontrol og opgørelse af de udgifter, som den ansvarlige erhvervsdrivende skal afholde.

Bestemmelsen vil indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om kontrol, herunder om hvilke målemetoder og standarder som skal anvendes ved måling og kontrol, såfremt disse ikke allerede fremgår af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til ecodesignforordningen eller ikke fremgår med tilstrækkelig klarhed. Sådanne regler vil så vidt muligt blive udarbejdet i overensstemmelse med internationale eller EU/EØS's målestandarder eller andre anviste standarder.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om opgørelsen af de udgifter, som den ansvarlige erhvervsdrivende vil skulle overholde, jf. den foreslåede stk. 5. Ved opgørelse af udgifterne medtages f.eks. udgifter forbundet med transport og fragt og det tidsforbrug, der er medgået til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen.

Med hensyn til bemærkningerne til § 9 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Den foreslåede § 10 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 10 b.

Det fremgår af ecodesignlovens § 10 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til

UDKAST

alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 4, at kontrolmyndigheden vil kunne være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter lovens § 11, stk. 1 og tekniske undersøgelser efter lovens § 11, stk. 2. Herudover fremgår af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1, og at lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, med henblik på at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med krav fastsat i denne lov, i regler fastsat i medfør af denne lov, i codesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til codesignforordningen, og markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i codesignlovens § 10 b, stk. 1, videreføres til en foreslåede lovs område.

Afgørelsen af, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteterne eller transportmidlerne vil træffes af Sikkerhedsstyrelsen. Ofte vil det være tilstrækkeligt for kontrolmyndigheden at udtage produkter fra en butik, hvor der er offentlig adgang.

Adgangshjemlen vil begrænses til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen, og vil gælde både i relation til proaktive kontroller og reaktive kontrolopgaver. Det vil ikke være en forudsætning, at der på forhånd er en konkret formodning om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

UDKAST

Vurderingen af, om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkter på ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter vil bl.a. afhænge af, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. I vurderingen vil også indgå, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv udvælger produkterne, samt om vurdering af krav til produkternes indretning vil kunne foretages uden adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller opstillet. Endelig vil det indgå i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne benytte adgangshjemlen, hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter fra ikkeoffentligt tilgængelige lokaliteter.

Vurderes det derimod ikke nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er i så fald henvist til at udtage produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt produkterne.

Betegnelsen alle erhvervmæssige lokaliteter vil omfatte fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

Anvendelsen af stk. 1 skal ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varseling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e, om, at markedsovervågningsmyndighederne mindst skal have beføjelse til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, og have adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Det foreslås i § 10, *stk.* 2, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 2, videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen inden for lovens område og som led i kontrolbesøg, jf. stk. 1, kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet. Produktets beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår, hvor f.eks. produktets størrelse eller installation gør det umuligt eller vanskeligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. I disse tilfælde kan det være langt mindre indgribende for ejeren af et produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Det foreslås i § 10, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 3, videreføres til den foreslåede lovs område.

Fotografier eller optagelse af video vil kunne være relevant i sager, hvor produkter, som der føres kontrol med, er af en art eller størrelse, hvor det ikke vil være muligt eller relevant for Sikkerhedsstyrelsen at udtage et eksemplar.

Det vil skulle tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette de berørte parter om fotografering, videooptagelse, eller eventuel udtagelse af et eller flere produkter. De databeskyttelsesretlige regler vil finde anvendelse, hvis der skulle fremgå identificerbare personer på billederne.

Det foreslås i § 10, *stk. 4*, at Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 3, videreføres til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen forventes at kunne blive aktuel, når Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med kontrol får brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. De sagkyndige vil have adgang til de samme steder som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en af Sikkerhedsstyrelsens medarbejdere. Det vil afhænge af en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig.

UDKAST

Det foreslås i § 10, stk. 5, 1. pkt., at politiet om nødvendigt yder bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10, stk. 5, 1. pkt., videreføres, således at Sikkerhedsstyrelsen inden for lovens område vil kunne få bistand fra politiet, hvis det vurderes nødvendigt til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1.

Politiets bistand vil kunne blive aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Det foreslås i § 10, stk. 5, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., videreføres, således at klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at kunne fastsætte nærmere regler efter forhandling med justitsministeren om politiets bistand til gennemførelsen af kontrol.

Med hensyn til den foreslåede § 10 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Den foreslåede § 11 er en videreførelse med mindre ændringer af forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 6, fremgår, at der kan nedlægges forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energi-relateret produkt.

UDKAST

Det foreslås i § 11, 1. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervmæssig ibrugtagning af et produkt, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde..

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved forbud.

Det foreslåede forbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor et produkt er i overensstemmelse med reglerne omfattet af den foreslåede lov, men alligevel udgør en risiko. Kontrolmyndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et forbud.

Forbudsbestemmelsen vil kunne anvendes ved nedlæggelse af forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller ved nedlæggelse af forbud mod markedsføring eller erhvervmæssig ibrugtagning af et produkt.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne.

Forbuddet vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende. Salgsstop vil derfor sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som produktet er solgt til. Forbuddet vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som mar-

UDKAST

kedsfører et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet. Bestemmelsen omfatter dog ikke privatpersoner.

Der vil efter omstændighederne kunne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Den foreslåede bestemmelse supplerer ecodesignforordningens artikel 71, hvoraf det følger, at ved formel manglende overensstemmelse med kravene pålægges den erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse til ophør. Hvis der herefter fortsat er tale om manglende overensstemmelse, skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet. Ved formel manglende overensstemmelse indgår forhold som, at CE-mærkningen, evt. identifikationsnummeret på bemyndiget organ, EU-overensstemmelseserklæring, tekniske dokumentation og oplysninger i henhold til ecodesignforordningens artikel 27, stk. 6, eller artikel 29, stk. 3 enten mangler eller er mangelfuld, samt manglende opfyldelse af andre administrative krav i ecodesignforordningens artikel 27 eller artikel 29 eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Bestemmelsen gengiver endvidere med tilpasninger artikel 16, stk. 3, litra b, i markedsovervågningsforordningen om markedsovervågningsmyndighedens korrigerende tiltag med hensyn til at forhindre, at et produkt gøres tilgængeligt på markedet, jf. litra b,

Det foreslås i § 11, 2. pkt. at forbuddet kan træffes over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved forbud.

UDKAST

Det foreslåede forbud vil gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden. Det vil oftest være relevant at rette et forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet, vil forbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et produkt. Ved forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Med hensyn til den foreslåede § 11 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Den foreslåede § 12 er en videreførelse med mindre ændringer af påbudsbestemmelserne i ecodesignlovens § 11.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 1, fremgår, at der kan gives påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 2, fremgår, at der kan gives påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

UDKAST

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 3, fremgår, at der kan gives påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 4, fremgår, at der kan gives påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 5, fremgår, at der kan gives påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 7, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 8, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 9, fremgår, at der kan gives påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Af lovens § 11, stk. 2, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 3, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det foreslås i § 12, *stk. 1*, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud overfor enhver, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervs-mæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i codesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til codesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde:

- 1) at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 2) at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene,
- 3) at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko,

UDKAST

- 4) at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet,
- 5) at advare bruger om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet,
- 6) at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne,
- 7) at tilbagetrække et produkt fra markedet,
- 8) at tilbagekalde et produkt fra brugere, og
- 9) destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelserne i ecodesign-lovens § 11, stk. 1, videreføres med visse justeringer, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen ved påbud.

De foreslåede påbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor et produkt er i overensstemmelse med reglerne omfattet af den foreslåede lov, men alligevel udgør en risiko. Kontrolmyndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbud vil gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden. Det vil oftest være relevant at rette et påbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet, vil påbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et produkt. Ved påbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Der bør ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan dog opstå tilfælde, hvor én eller flere bestemmelser kan anvendes på samme tid for at træffe effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

UDKAST

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse supplerer ecodesignforordningens artikel 71, hvoraf det følger, at ved formel manglende overensstemmelse med kravene pålægges den erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse til ophør. Hvis der herefter fortsat er tale om manglende overensstemmelse, skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at produktet gøres tilgængeligt på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet. Ved formel manglende overensstemmelse indgår forhold som, at CE-mærkningen, evt. identifikationsnummeret på bemyndiget organ, EU-overensstemmelseserklæring, tekniske dokumentation og oplysninger i henhold til ecodesignforordningens artikel 27, stk. 6, eller artikel 29, stk. 3 enten mangler eller er mangelfuld, samt manglende opfyldelse af andre administrative krav i ecodesignforordningens artikel 27 eller artikel 29 eller i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Den foreslåede bestemmelse supplerer endvidere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, og gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, og artikel 16, stk. 3, litra a, c-e og g.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 1, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 1, videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Det vil kunne være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt.

UDKAST

Påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, om at påbyde, at et produkt bringes i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 2, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med kravene. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der til de påbudsbestemmelser, som fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, tilføjes en adgang til Sikkerhedsstyrelsen til at kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold, som ikke direkte vedrører et produkt, men som er relateret til produktet, i overensstemmelse med kravene. Det vil eksempelvis kunne være påbud om at bringe forhold vedrørende det digitale produktpas, herunder med hensyn til etablering og indberetning i et register i overensstemmelse med regler i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 3, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, om at sikre, at produkter ikke udgør risiko videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Påbuddet vil kunne være relevant i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis risikoen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Risikoen vil kunne afhjælpes ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, om at påbyde at et produkt bringes i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 4, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, om at overholde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen relaterer sig til påbud efter § 12, stk. 1, nr. 1 og 3, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kan træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet.

Bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f, om at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 5, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 4, om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet, eller at anbringe advarsler på produktet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Ved vurderingen af, hvilken foranstaltning som skal anvendes, vil den forventede effekt skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde et produkt tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvorlighed tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at forhindre skader.

UDKAST

Denne påbudsform vil f.eks. kunne anvendes, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Påbuddet vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne anvendes i kombination med en eller flere af de øvrige påbudsmuligheder eller forbud efter den foreslåede § 11.

Advarsler vil kunne gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som kontrolmyndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Er produktet særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelserne i artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c i markedsovervågningsforordningen, dvs. om at påbyde anførelse af advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, om at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler, samt at advare offentligheden om evt. risiko.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 6, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 5, om at standse markedsføring, der kan vildlede brugere videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil have til formål at hindre fortsat markedsføring af et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler. Ved markedsføring forstås i denne henseende reklame, udstilling, salg

UDKAST

m.v. af produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, om straks at påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 7, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække produktet fra markedet. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecode-signlovens § 11, stk. 1, nr. 7, om at tilbagetrække produktet fra markedet videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil medføre, at erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at deres produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Der er således tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren.

Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at produktet trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af produktet også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, om at påbyde at trække eller kalde et produkt tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

UDKAST

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 8, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække produktet fra brugere. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesign-lovens § 11, stk. 1, nr. 8, om at tilbagetrække et produkt fra brugere videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

Et påbud efter bestemmelsen vil kunne omfatte enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af produkter, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren.

Påbud om tilbagekaldelse vil kunne anvendes, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse vil kunne være relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugerne. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt. Påbuddet kan dog tillige meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningen artikel 16, stk. 3, litra c, om at trække eller kalde et produkt tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Med den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 9, vil kontrolmyndigheden kunne træffe afgørelse om påbud om at destruere produktet på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at påbudsbestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 9, om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt videreføres, således at produkters uoverensstemmelse og erhvervsdrivendes overtrædelser af regler omfattet af den foreslåede lovs område på tilsvarende måde vil kunne håndhæves af Sikkerhedsstyrelsen.

At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Påbud herom vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktionsen forudsætter således, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes kun undtagelsesvist at blive nødvendig for kontrolmyndigheden at anvende, idet de omfattede produkter sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Kontrolmyndigheden vil ikke kunne påbyde en erhvervsdrivende at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktionsen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d, om at påbyde destruktionsen af et produkt eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

UDKAST

Det foreslås i § 12, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 og § 11 med angivelse af årsagerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at bestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 2 om underrettelse af Kommissionen og de øvrige medlemsstater, videreføres, således at den på tilsvarende måde vil finde anvendelse inden for den foreslåede lovs område.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at alle afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen træffer i medfør af § 11 og 12, stk. 1, nr. 1-9, vil skulle meddeles til Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Forpligtelsen følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, om underrettelse af bl.a. Kommissionen og øvrige medlemsstater, hvis markedsovervågningsmyndigheden trækker et produkt tilbage eller kalder det tilbage, forbyder eller begrænser et produkts tilgængeliggørelse på markedet som følge af, at en erhvervsdrivende ikke træffer de påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsætter.

Meddelelse vil typisk ske gennem EU's officielle kanaler. Efter gældende ordning vil det være via ICSMS og evt. RAPEX.

Det foreslås i § 12, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1 og § 11 over for erhvervsdrivende, eller § 14 over for onlinemarkedspladser, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11, stk. 3, om at undersøgelser som er gennemført og afgørelser som er truffet i en anden EU-medlemsstat kan anvendes som grundlag for Sikkerhedsstyrelsens påbud efter den foreslåede lov.

Formålet vil være at sikre, at der over for de samme produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme produkt.

UDKAST

Med bestemmelsen vil kontrolmyndigheden i forbindelse med sin kontrol kunne lægge afgørelser, som er truffet, eller undersøgelser, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, til grund uden f.eks. at skulle gennemføre sine egne tilsvarende undersøgelser af det pågældende produkt.

Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes, f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende. Hvis kontrolmyndigheden f.eks. i forbindelse med et partshøringssvar bliver opmærksom på, at der er nogle forhold omkring det pågældende produkt, som afviger fra forholdene i den medlemsstat, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, vil kontrolmyndigheden dog ikke være forpligtet til at træffe en tilsvarende afgørelse, men vil kunne træffe sin egen evt. mindre indgribende afgørelse eller undlade at træffe afgørelse.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6 og 9. Af artikel 11, stk. 6 følger, at dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat, uden yderligere formelle krav. Af artikel 11, stk. 9, følger, at produkter, som af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedsovervågningsmyndighederne i andre medlemsstater som udgangspunkt skal anses for at overtræde de gældende regler.

Med hensyn til den foreslåede § 12 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Den foreslåede § 13 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 a.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 a, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at ops

UDKAST

Det foreslås i § 13, at Sikkerhedsstyrelsen over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 a til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen over for enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, vil kunne træffe afgørelse om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Påbuddet vil kunne rettes imod enhver erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvordan der skal bidrages til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 7. Af artikel 14, stk. 4, litra g, følger beføjelsen om at påbyde erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen. Af artikel 7 følger, at alle erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter. Det samme gælder udbydere af informationssamfundstjenester efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at

UDKAST

eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med et produkt, som udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Med hensyn til den foreslåede § 13 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Den foreslåede § 14 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 b.

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af lovens § 11 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugere i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, når slutbrugere får adgang til onlinegrænsefladen.

Det foreslås i § 14, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Bestemmelsen vil sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde udbydere af onlinemarkedsplader at ændre den måde et produkt markedsføres, eller

UDKAST

helt at fjerne et produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved at få omtale af et produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at udbydere produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinemarkedspladsen.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflader til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i og ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Det foreslås i § 14, *stk.* 2, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i

UDKAST

forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen eller i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller i markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 b, stk. 2, til den foreslåede lovs område, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflade til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelseernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil dog påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i sammenholdt med ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelse til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere speci-

UDKAST

fikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Med hensyn til den foreslåede § 14 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Den foreslåede § 15 er en videreførelse med mindre ændringer af bestemmelserne i ecodesignlovens § 11 c.

Det fremgår, af ecodesignlovens § 11 c, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 2, fremgår, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Af lovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informations-samfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Af lovens § 11 c, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Af lovens § 11 c, stk. 5, fremgår, at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af on-

UDKAST

linegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Det foreslås i § 15, stk. 1, at der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 1, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at ordlyden set i forhold til ecodesignlovens § 11b ændres fra onlinegrænseflader til ”udbyder af en onlinemarkedsplads. Ved ”udbyder af en onlinemarkedsplads” forstås en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelseernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved ”et produkt, der udgør en alvorlig risiko” forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 58.

I relation til hjemmesider forstås ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider

UDKAST

med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

At udbydere af onlinemarkedspladser gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige, at den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – dvs. tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinemarkedspladsen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den erhvervsdrivendes produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko. I den forbindelse går bestemmelsen fortsat videre end markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii sammenholdt med ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2. Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, følger, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis anmodning i henhold til nr. i ikke overholdes, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelse til at påbyde, udbydere af informationssamfundstjenester at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger. Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Det foreslås i § 15, stk. 2, *1. pkt.*, at blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1 træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse med visse justeringer af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 1. pkt. om, at afgørelse efter stk. 1 om blokering vil skulle træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Hvis kontrolmyndighedens anmodning om blokering imødekommes, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinemarkedsplads, som vil kunne blokeres. Kendelse om blokering vil blive truffet over for den informationssamfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinemarkedspladsen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domænenavn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Ved udbyder af informationssamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester.

Retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 2. *pkt.*, at inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 2. *pkt.* om partens udtaleret til den foreslåede lovs område.

Den pågældende udbyder af onlinemarkedspladsen, der rammes af indgrebet om blokering, vil som part således have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinemarkedspladsens udbyder.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 3. *pkt.*, i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 3. pkt. til den foreslåede lovs område.

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinemarkedsplads, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinemarkedspladsen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås i § 15, *stk. 3*, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 3. til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinemarkedsplads, som rettens kendelse vedrører. Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden i praksis vil skulle videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter vil forestå den tekniske gennemførelse af en blokering.

Ved udbyder af informationssamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester.

Informationssamfundstjenester vil f.eks. omfatte internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online. Det er ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restauranter, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det foreslås i § 15, stk. 4, *1. pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 4, 1. pkt., til den foreslåede lovs område.

Det er med bestemmelsen forudsat, at hvis kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, vil kontrolmyndigheden hurtigst muligt skulle foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Det foreslås i § 15, stk. 4, 2. *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 4, 2. pkt. til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen foreslås for, at processen med at ophæve blokeringen vil kunne forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, og således gøre det muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelse om blokeringens ophævelse uden, at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Kontrolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinemarkedsplads oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinemarkedspladsen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 1. *pkt.* at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold af, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 1. pkt., til den foreslåede lovs område.

UDKAST

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning. Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor kontrolmyndigheden ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen skal ophæves som følge af bestemmelsen i stk. 4. I disse situationer vil udbyderen af onlinemarkedspladsen kunne få spørgsmålet indbragt for retten.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 2. *pkt.*, at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 2. *pkt.*, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil indebære, at en mulighed for løbende domstolskontrol. Sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 3. *pkt.*, at tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 11 c, stk. 5, 3. *pkt.*, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen indebærer dog, at bestemmelsen i stk. 4 fortsat vil skulle overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at kontrolmyndigheden vil have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis udbyderen af onlinemarkedspladsen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Med hensyn til den foreslåede § 15 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Den foreslåede § 16 er en videreførelse af bestemmelserne i ecodesignlovens § 14 a.

UDKAST

Det fremgår af ecodesignlovens § 14 a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 11 b og 11 c.

Det foreslås i § 16, at Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 14 og 15.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 14 a, til den foreslåede lovs område.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside. Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes.

Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ved kontrolmyndighedens kontrol af produkter kan der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, være behov for, at myndigheden anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleveres. Det er en grundlæg-

UDKAST

gende forudsætning for myndighedens kontrolvirksomhed, at rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

Formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder bortfalder således, hvis udbyderen af informations-samfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

Med hensyn til den foreslåede § 16 henvises i øvrigt til afsnit 3.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 17

Det fremgår af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Det foreslås i § 17, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, i ecodesignforordningen samt i delegerede retsakter og i gennemførelsesretsakter, vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Offentliggørelsen har til formål at medvirke til at skabe et marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

UDKAST

Bestemmelsen vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det vurderes nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om produkter, som ikke overholder regler, der er omfattet af den foreslåede lov. Det vil kunne omhandle oplysninger om relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet, risikoens art, hvor dette er relevant, hvilke foranstaltninger der er truffet, og hvordan offentligheden bør forholde sig, men er ikke begrænset hertil.

Offentliggørelse af oplysninger om et produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at der ikke kan ske offentliggørelse, før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om produktet lever op til reglerne. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere.

Forslagets stk. 1, nr. 1, indebærer, at relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet skal oplyses. Det betyder, at kontrolmyndigheden i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende produkt skal offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere produktet. Bestemmelsen giver hjemmel til at offentliggøre alle nødvendige oplysninger til identifikation af produktet, herunder beskrivelse af produktet, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet produktet, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, kan offentliggørelsen således berøre personoplysninger. Behandlingen sker i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, da der er tale om offentlig myndighedsudøvelse.

Det følger af forslagets stk. 1, nr. 2, at risikoens art, hvor dette er relevant, skal oplyses. Det medfører, at offentligheden skal vide hvilke eventuelle farer, der kan være ved forsæt brug af produktet.

Forslagets stk. 1, nr. 3, om at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er truffet, medfører, at offentliggørelsen skal fortælle om, hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i

UDKAST

gang med at gøre, for at produktet bringes i overensstemmelse med de relevante produktspecifikke regler eller fjerne produktet fra markedet.

Det følger af stk. 1, nr. 4, at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvordan offentligheden bør forholde sig. Ved offentliggørelsen gives brugeren således de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af produktet og levere det tilbage til sælgeren.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningen, herunder artikel 16, stk. 5, hvor kontrolmyndigheden skal sikre, at korrigerende tiltag foretages, hvis ikke den erhvervsdrivende selv har foretaget dem, herunder at underrette offentligheden om tiltagene. Den vil ligeledes supplere markedsovervågningsforordningens artikel 17, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed, og at de skal offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser.

Det foreslås i § 17, *stk.* 2, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun kan videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Bestemmelsen indebærer, at der ved offentliggørelse vil skulle udvises særlige hensyn i forhold til oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, som kun vil kunne videregives, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

De oplysninger, som myndighederne kommer i besiddelse af, kan ofte være følsomme og af stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheden. Det er derfor af væsentlig betydning for, om virksomhederne stiller de nødvendige oplysninger til rådighed for myndighedernes kontrol, at de ikke behøver at frygte for, at oplysningerne, som har karakter af forretningshemmeligheder, bliver offentliggjort, medmindre det er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. I de situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til at beskytte brugernes sikkerhed og sundhed, vil oplysningerne dog kunne viderebringes, selv om de indeholder forretningshemmeligheder. Der vil være tale om helt særegne situationer, hvor de oplysninger, der ikke kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke vil være tilstrækkelige til at sikre offentligheden den information, der gør det muligt at undgå, at der opstår fare.

UDKAST

Kontrolmyndigheden har ved vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, pligt til at høre den berørte virksomhed. Herefter foretager kontrolmyndigheden en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden og brugernes sikkerhed.

Med hensyn til den tavshedspligt, som påhviler offentligt ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, bemærkes, at offentliggørelsen ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil endvidere administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der vil således skulle ske en konkret afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver gjort bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende offentliggørelsen bør være.

Bestemmelserne vil svare til en ensretning af de bestemmelser, som følger om offentliggørelse efter ecodesignloven med offentliggørelsesbestemmelser i § 22 i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelserne vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, om, at markedsovervågningsmyndighederne skal underrette bl.a. offentligheden, når det påbydes at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, som følge af, at den erhvervsdrivende ikke har truffet korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består. Endvidere supplerer bestemmelserne markedsovervågningsforordningens artikel 17, om, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed og offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 18

UDKAST

Den foreslåede § 18 er en videreførelse af ecodesignlovens § 13, stk. 3-5, med mindre justeringer.

Af lovens § 13, stk. 3, fremgår, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Af lovens § 13, stk. 4, fremgår endvidere, at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3. Af lovens § 13, stk. 5, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål.

Det foreslås i § 18, stk. 1, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at erhvervsministeren vil kunne delegere kontrolopgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed, herunder udtagning, måling og afprøvning. Det vil indebære, at kontrolmyndigheden fortsat vil have mulighed for at inddrage sagkyndig kompetence ved kontrol af overholdelse af regler omfattet af den foreslåede lov. En bemyndiget institution, organisation eller virksomhed vil ikke kunne anvende bestemmelsen om adgang som nævnt i § 11 eller træffe afgørelse efter §§ 12-14. Dette vil svare til en videreførelse af tilsvarende adgang, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 3.

Det foreslås i § 18, stk. 2, at erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil således medføre, at erhvervsministeren har det overordnede ansvar for at føre kontrol med sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder, hvortil kontrolopgaver er delegeret. Det vil også svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelse, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 4.

Det foreslås i § 18, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til

UDKAST

andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som nævnt i stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om underretning om kontrol af andre danske eller udenlandske myndigheder og sagkyndige institutioner m.v. Videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol vil først kunne ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet.

Bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil fastsættes regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan videregive oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, der varetager opgaver vedrørende ecodesign. I bekendtgørelsen vil det endvidere kunne præciseres, at oplysninger om resultater af kontrol først vil kunne videregives, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet. Dette vil med mindre justeringer svare til en videreførelse af tilsvarende bestemmelse, som følger af ecodesignlovens § 13, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Det fremgår af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

UDKAST

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

Det foreslås i § 19, *stk. 1*, at kontrolmyndighedens, jf. § 6, stk. [1-3], afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den administrative klageadgang afskæres. Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet.

Den foreslåede bestemmelse vil ligeledes medføre, at den administrative klageadgang vil afskæres med hensyn til den pågældende kontrolmyndigheds afgørelse som følge af kontrol med bemyndigede organer eller overholdelse af regler om grønne offentlige udbud. Også på dette område vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset og afskæringen af administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet. Kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 19, *stk. 2*, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område] kan fastsætte regler om adgangen til at klage over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan, jf. § 4, stk. 1.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren] kan fastsætte regler om adgangen til at klage over bl.a. vurderinger udarbejdet af bemyndigede organer, udpeget af henholdsvis [klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren], samt vurderinger og dokumentation udarbejdet af det nationale akkrediteringsorgan, hvis dette benyttes ved vurderingen i forbindelse med udpegningen af bemyndigede organer. Det forventes, at der ved bekendtgørelse vil fastsættes regler om en frist for indbringelse af klager. Klageadgangen forventes også at kunne omfatte mere generelle klager over det bemyndigede organs virke, det kan f.eks. være en klage over, at det bemyndigede organ ikke har baseret vurderingen på et upartisk grundlag.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 2. pkt., at anmodning herom, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en frist på 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende til fremsættelse over for Sikkerhedsstyrelsen. Fristen søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

UDKAST

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 3. *pkt.*, at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fristen løber til den førstkomende hverdag, hvis fristens udløb falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i § 19, stk. 3, 4. *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen forpligtes med denne bestemmelse til at indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

Det foreslås i § 19, *stk. 4*, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge kontrolmyndighedens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen. Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til § 20

Den foreslåede § 20 er til dels en videreførelse af bestemmelserne i ecode-signlovens § 15.

I ecodesignlovens § 15, stk. 1, oplistes en række forhold, som straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

UDKAST

Efter § 15, stk. 1, nr. 1 straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a.

Efter § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet efter lovens § 10, stk. 4.

Efter § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4.

Efter § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter § 8, stk. 3.

Efter § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 10 b.

Efter § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b.

Efter § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Af § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte bøde for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved codesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvorefter der kan straffes med bøde.

Af lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

UDKAST

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelserne af den eller de andre love.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås i § 20, stk. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som erhvervsdrivende ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10,
- 2) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 11,
- 3) som erhvervsdrivende ikke overholder krav til entydige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12,
- 4) som erhvervsdrivende ikke uploader de påkrævede data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 13, stk. 4,
- 5) som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunderne eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17,
- 6) som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9,
- 7) som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 28,
- 8) som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6,
- 9) som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 30, stk. 1-4,

UDKAST

- 10) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 31,
- 11) som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til ecodesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 32,
- 12) som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til ecodesignforordningens artikel 33,
- 13) som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3,
- 14) som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, stk. 1, litra c, og stk. 2,
- 15) som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38,
- 16) som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgørelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40,
- 17) som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4,
- 18) som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5,
- 19) som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2,
- 20) som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, eller som udbyder af informationssamfundstjenester undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, eller imødekomme anmodning fra markedsovervågningsmyndighederne, jf. artikel 7, stk. 2,
- 21) omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et produkt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3,
- 22) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 7,
- 23) undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10,
- 24) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå, eller
- 25) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14.

UDKAST

De foreslåede bestemmelser vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15 til den foreslåede lovs område, dog sammenskrevet og udvidet, således at bestemmelsen vil omfatte de nye strafbare forhold, som følger af ecodesignforordningen.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 1, vil den erhvervsdrivende, der som ansvarlig efter ecodesignforordningen ikke overholder de generelle krav til det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 10, straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug uden at opfylde de generelle krav til det digitale produktpas kunne straffes. Det vil omfatte overtrædelse af en række væsentlige krav, som stilles til det digitale produktpas, herunder krav om produkt-passet forbindes med en blivende entydig produktidentifikator, at databæreren er fysisk til stede på produktet, dets emballage eller på den dokumentation, der ledsager produktet, og at databæreren og den entydige produktidentifikator skal overholde én eller flere af de standarder, der er omhandlet i forordningens bilag III, eller tilsvarende europæiske eller internationale standarder, indtil referencerne på de harmoniserede standarder er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende. Endvidere vil det omfatte overtrædelse af krav om at give forhandlerne og udbyderne af onlinemarkedspladser en digital kopi af databæreren eller den entydige produktidentifikator, samt om at stille den omhandlede digitale kopi eller et link til en web-side gratis til rådighed efter anmodning herom. Desuden vil det omfatte krav om, at den erhvervsdrivende, når den bringer et produkt i omsætning, skal stille en backup-kopi af det digitale produktpas til rådighed via en udbyder af digitale produktpastjenester.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 2, vil den, der som erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke overholder krav til teknisk udformning og anvendelse af det digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 11, kunne straffes med bøde. Det vil omfatte overholdelse af et antal væsentlige krav, herunder at det digitale produktpas skal være fuldt ud interoperabelt med andre digitale produktpas, der kræves i henhold til delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, og at en lang række relevante aktører skal have gratis og let adgang til det digitale produktpas på grundlag af deres respektive adgangsrettigheder som fastsat i den gældende delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

UDKAST

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 3, vil den, der som erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke overholder krav til entydige identifikatorer, jf. ecodesignforordningens artikel 12, kunne straffes med bøde. Det vil omfatte overholdelse af krav til de entydige identifikatorer, herunder om at de skal være i overensstemmelse med særlige standarder.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 4, vil den, der som erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, ikke uploader de påkrævede data i registeret over digitale produktpas, jf. ecodesignforordningens artikel 13, stk. 4, kunne straffes med bøde. Derved vil den erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug, og som overtræder krav om at uploade det digitale produktpas samt evt. øvrige påkrævede oplysninger til det digitale register, som Kommissionen skal oprette over digitale produktpas, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 5, vil den, der som erhvervsdrivende vildleder eller forvirrer kunderne eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17 kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller tager det i brug, der er forsynet med eller ledsaget af mærker eller ledsaget af andre oplysninger, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til mærkning efter ecodesignforordningen kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 6, vil den, der som fabrikant ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 27, stk. 1, 4, 5, og 7-9, kunne straffes med bøde. Derved vil fabrikanter, som bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning eller tager det i brug uden at opfylde de krav, som fremgår af den delegerede retsakt, herunder ydeevne- og oplysningskrav, samt krav som fremgår af ecodesignforordningen, inkl. om at et digitalt produktpas skal være tilgængeligt, kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at opfylde krav om at angive visse oplysninger, herunder type-, parti- eller serienummer og brugsanvisning. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at reagere, hvis fabrikanten finder eller har grund til at tro, at et produktet ikke er i overensstemmelse med kravene. Derudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at give kunderne mulighed for at indgive klager eller fremsætte bekymringer med hensyn til produkters eventuelle manglende overensstemmelse, samt krav om at føre register herom.

UDKAST

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 7, vil den, der som bemyndiget repræsentant ikke overholder sine forpligtelser, jf. codesignforordningens artikel 28, kunne straffes med bøde. Derved vil den bemyndigede repræsentant, der ikke overholder forpligtelser om at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, der ikke efter kontrolmyndighedens anmodning samarbejder, der efter kontrolmyndighedens anmodning ikke udleverer information, eller der ikke bringer mandatet til ophør, hvis fabrikanten handler i strid med sine forpligtelser i henhold til denne forordning, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 8, vil den, der som importør ikke overholder sine forpligtelser, jf. codesignforordningens artikel 29, stk. 1, 2, litra b og c, og stk. 4-6. Derved vil importører, som bringer produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning uden at opfylde kravene i de delegerede retsakter kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at opfylde krav om at sikre, at de omhandlede produkter er ledsaget af de krævede oplysninger og et digitalt produktpas. Yderligere vil der kunne straffes for ikke at sikre, at fabrikanten har opfyldt kravene fastsat i artikel 27, stk. 5 (type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse). Herudover vil der kunne straffes for at bringe et produkt i omsætning eller tage det i brug, selvom importøren finder eller har grund til at tro, at det ikke er i overensstemmelse med kravene. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at angive visse oplysninger, herunder brugsanvisning. Derudover vil der kunne straffes for ikke at sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som importøren har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene i fare. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om ikke at reagere, hvis importøren finder eller har grund til at tro, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene. En importør ifalder fabrikantens forpligtelser, hvis importøren bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning under eget navn eller varemærke, eller ændrer et sådant produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der påvirker overholdelsen af de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 9, vil den, der som distributør ikke overholder sine forpligtelser, jf. codesignforordningens artikel 30, stk. 1-4. Derved vil distributører, som ikke udviser fornøden omhu, når denne gør et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, tilgængeligt på markedet kunne straffes. Der vil kunne straffes

UDKAST

for at tilgængeliggøre produkter uden at kontrollere, at de er mærket eller er knyttet til et digitalt produktpas, ledsaget af den krævede dokumentation og brugsanvisning, eller at fabrikanten og importøren har opfyldt kravene i artikel 27, stk. 5 (type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse). Endvidere vil der kunne straffes, hvis distributøren gør et produkt tilgængeligt på markedet, selvom den finder eller har grund til at tro, at produktet ikke er i overensstemmelse med kravene. Yderligere vil der kunne straffes for undladelse at reagere, hvis distributøren finder eller har grund til at tro, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for et produkt, som denne har ansvaret for, ikke bringer dets overensstemmelse med kravene i fare. En distributør ifalder fabrikantens forpligtelser, hvis den bringer et produkt, der er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, i omsætning under eget navn eller varemærke, eller ændrer et sådant produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der påvirker overholdelsen af de krav, der er fastsat i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 10, vil den, der som forhandler ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 31, straffes med bøde. Derved vil forhandleren kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at dennes kunder og potentielle kunder har adgang til alle påkrævede oplysninger. Endvidere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om at sikre, at det digitale produktpas er let tilgængeligt for kunderne og de potentielle kunder. Yderligere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav med hensyn til fjernsalg, herunder om at vise mærker, henvise til oplysningerne på mærker, samt undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre med hensyn til oplysningerne på mærket vedrørende krav til miljøvenligt design.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 11, vil den, der som erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er forsynet med et mærke i henhold til ecodesignforordningens artikel 16, i omsætning eller tager dem i brug, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 32, kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivende, der bringer produkter, der er underlagt krav om mærkning, i omsætning eller tager dem i brug, og ikke sikrer, at produkterne ledsages af trykte mærker, tilvejebringer gratis trykte mærker eller digitale kopier til forhandleren, kunne straffes. Endvidere vil der kunne straffes for ikke at henvise til oplysningerne på mærket i

UDKAST

visuelle reklamer eller i teknisk salgsmateriale i overensstemmelse med de relevante gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Yderligere vil der kunne straffes for at undlade at levere eller vise andre mærker, mærkater, symboler eller påskrifter, der kan vildlede eller forvirre kunderne eller de potentielle kunder med hensyn til mærket.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 12, vil den, der som udbyder af distributionstjenester ikke overholder sine forpligtelser i henhold til ecodesignforordningens artikel 33, kunne straffes med bøde. Derved vil udbydere af distributionstjenester, der ikke har sikret, at betingelser under oplagring, emballering, adressering eller forsendelse ikke bringer produkternes overensstemmelse med nævnte delegerede retsakt i fare, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 21, stk. 1, nr. 13, vil den, der som udbyder af en onlinemarkedsplads eller onlinesøgemaskine ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1 og 3, kunne straffes med bøde. Derved vil udbydere af onlinemarkedspladser og onlinesøgemaskiner, som efter anmodning ikke samarbejder med kontrolmyndighederne markedsovervågningsmyndighederne, såfremt kontrolmyndigheder anmoder herom, kunne straffes. Endvidere vil det gøres strafbart at ikke etablerer et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder vedrørende overholdelse af forordningen.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 14, vil den, der som erhvervsdrivende, der gør et produkt tilgængeligt på markedet ved fjernsalg, ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 36, kunne straffes med bøde. Derved vil overtrædelse af erhvervsdrivendes oplysningspligt om at sikre, at produkttilbuddet som minimum omfatter indeholder et antal oplysninger, herunder fabrikantens kontaktoplysninger eller på dennes repræsentant, samt oplysninger, der gør det muligt at identificere produktet, kunne straffes. Endvidere vil det gøres strafbart efter kontrolmyndighedens anmodning ikke at oplyse navnet på alle erhvervsdrivende, af hvem de har modtaget et produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, og navnet på erhvervsdrivende, som de har leveret sådanne produkter til, samt mængder og nøjagtige modeller af sådanne produkter.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 15, vil den, der som aktør i forsyningskæden ikke overholder sine forpligtelser, jf. ecodesignforordningens artikel 38, kunne straffes. Derved vil aktører i forsyningskæden kunne

UDKAST

straffes for ikke at opfylde krav om at give oplysninger i henhold til regler fastsat i en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 16, vil den, der som erhvervsdrivende, ikke overholder sine forpligtelser om omgåelse og forringet ydeevne, jf. ecodesignforordningens artikel 40, kunne straffes med bøde. Derved vil der kunne straffes for at udvise en adfærd, der underminerer produkters overholdelse af ecodesignforordningen. Endvidere vil der kunne straffes, hvis produkter omfattet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, bringes i omsætning eller tages i brug, hvis de er designet til at ændre adfærd eller egenskaber, når de testes, med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Endvidere vil der kunne straffes for at fastsætte instruktioner, der specifikt vedrører test, og som ændrer produktets adfærd eller egenskaber med henblik på at opnå et mere gunstigt resultat for de produktparametre, der reguleres i de gældende delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4. Yderligere vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om, at produkter ikke må være designet til at ændre adfærd eller egenskaber inden for en kort periode efter ibrugtagningen, som fører til en forværring af deres ydeevne. Herudover vil der kunne straffes for overtrædelse af krav om, at software- eller firmwareopdateringer ikke må føre til forringelse af produktets ydeevne.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 17, vil den, der som erhvervsdrivende ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4, kunne straffes med bøde. Derved vil erhvervsdrivendes, der bringer et produkt i omsætning, uden at angive oplysninger om navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument, kunne straffes. Endvidere vil den ansvarlige erhvervsdrivende, hvis den ikke overholder krav om at verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen eller ydeevnedeklarationen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, kunne straffes. Yderligere vil der kunne straffes for at ikke at kunne stille overensstemmelseserklæringen, ydeevnedeklarationen eller den tekniske dokumentation til rådighed for kontrolmyndigheden efter anmodning herom. Herudover vil der kunne straffes for ikke at give information og dokumentation til kontrolmyndighederne, efter anmodning. Derudover vil der kunne straffes for undlade at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, samt om at samarbejde med kontrolmyndighederne.

UDKAST

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 18, vil den, der som fabrikant ikke har en bemyndiget repræsentant, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5, kunne straffes med bøde. Derved vil fabrikanten kunne straffes, hvis den ikke har en bemyndiget fabrikant eller har givet den de fornødne beføjelser eller midler, hvor det kræves til udføre de opgaver, som fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 19, vil den, der som bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, kunne straffes med bøde. Derved vil den bemyndigede repræsentant, der skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten, hvis den på kontrolmyndighedens anmodning ikke udleverer en kopi af fuldmagten, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 20, vil den, der som erhvervsdrivende undlader at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, kunne straffes med bøde. Derved vil den erhvervsdrivende, der ikke samarbejder med kontrolmyndighederne om tiltag iværksat for at eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet, kunne straffes. Endvidere vil udbydere af onlinemarkedspladser, som efter kontrolmyndighedens anmodning undlader at samarbejde med kontrolmyndighederne med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 21, vil den, der som erhvervsdrivende omgår eller unddrager sig kontrol eller forsøger dette, ved ikke at afgive oplysninger i henhold til § 7, eller undlader at lade et produkt udtages, måles, afprøves eller kontrolleres, jf. § 9, stk. 1-3, kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 22, vil den, der som erhvervsdrivende som efter kontrolmyndighedens anmodning om oplysninger afgiver urigtige eller vildledende oplysninger i henhold til § 7 kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 23, vil den, der som erhvervsdrivende undlader at give kontrolmyndigheden adgang, jf. § 10, kunne straffes med

UDKAST

bøde. Derved vil erhvervsdrivende, som modsætter sig kontrolmyndighedens adgang i kontroløjemed til erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, kunne straffes.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 24, vil den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå, kunne straffes med bøde.

Efter den foreslåede § 20, stk. 1, nr. 25, vil den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse, jf. §§ 11-14, kunne straffes med bøde.

Derved vil erhvervsdrivende som modtager et forbud eller påbud fra kontrolmyndigheden i henhold til den foreslåede §§ 11 eller 12, f.eks. om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene, om at bringe forhold relateret til produktet i overensstemmelse med kravene, eller om at tilbagetrække produktet fra markedet, og undlader at efterkomme forbuddet eller påbuddet, kunne straffes. Endvidere vil enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, som har modtaget påbud fra kontrolmyndigheden i henhold til den foreslåede § 13, om at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå, og ikke efterkommer påbuddet, kunne straffes. Herudover vil udbydere af online markedsplaser, som ikke efterkommer kontrolmyndighedens påbud i henhold til den foreslåede § 14 om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, eller udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, og ikke efterkommer påbuddet, kunne straffes.

Straffebestemmelserne skal medvirke til at sikre lovens overholdelse og fastsættes i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 74, hvoraf det følger at, medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning, jf. stk. 1.

Sanktionerne vil skulle fastlægges i overensstemmelse med de kriterier, som fremgår af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 2, hvoraf det fremgår, at der skal tages behørigt hensyn til følgende kriterier, alt efter hvad der er relevant:

- overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, jf. litra a
- hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelserne blev begået forsætligt eller uagtsomt, jf. litra b

UDKAST

- den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, jf. litra c
- de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås, jf. litra d
- den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, jf. litra e
- eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, jf. litra f
- overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter, jf. litra g
- enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder, jf. litra h

Straffebestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivningen, dvs. ecodesignforordningen. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det foreslås, at udgangspunktet for bødestørrelsen er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødestørrelsen foreslås dog ud fra forskellige hensyn at kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet. Dette svarer til tilgangen, der er anlagt ved strafudmåling i henhold til ecodesignloven.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

UDKAST

De rejste sager sker på anmeldelse fra Sikkerhedsstyrelsen og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Det foreslås i § 20, *stk. 2*, at ved bødestraf for forsætlig overtrædelse, jf. *stk. 1*, kan der ske tidsbegrænset frakendelse af retten til at deltage i offentlige udbudsprocedurer, hvis det begåede forhold giver grund til at antage, at den pågældende erhvervsdrivende ikke fremtidig vil overholde forhold, som fremgår af *stk. 1*.

Bestemmelsen vil medføre, at domstolen i forbindelse med dom om bødestraf for forsætlig overtrædelse af de regler, som er omfattet af den kommende lov om supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen, vil kunne pålægge en sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud.

Det foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil skulle lægges vægt på, om det begåede forhold giver grund til at antage, at den erhvervsdrivende også fremover vil overtræde regler fastsat i ecodesignforordningen eller i ecodesignproduktregulering vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Endvidere foreslås, at der ved sanktionens anvendelse vil kunne lægges vægt på de forhold, som oplystes i ecodesignforordningen artikel 74, *stk. 2*, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, og overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter.

Det bemærkes i øvrigt, at der ved sanktionens anvendelse også vil kunne lægges vægt på konkurrencemæssige hensyn. Herved forstås, at der f.eks. vil kunne lægges vægt på, om sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud vil kunne have væsentlige konsekvenser for konkurrenceforholdene ved offentlige ordregiveres udbud.

Med hensyn til tilbudsgiveres dokumentation af ikke at være omfattet af udelukkelse foreslås det, at der tages udgangspunkt i den måde virksomheder i øvrigt i henhold til udbudsregulering dokumenterer, at de ikke er omfattede af gældende udelukkelsesgrunde. Det vil sige, at offentlige ordregivere som dokumentation for ikke at være omfattet af den omhandlede udelukkelsesgrund f.eks. vil kunne kræve en straffeattest, en serviceattest udstedt af Erhvervsstyrelsen, eller hvis det ikke er muligt en erklæring på tro og love, der er afgivet for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, for en notar eller for en kompetent faglig organisation.

UDKAST

Det foreslås i § 20, stk. 3, 1. pkt., at er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 3. 1. pkt., til den foreslåede lovs område. Udgangspunktet vil også gælde ved formelle overtrædelser, dvs. overtrædelser, der ikke indebærer skade eller fare for skade på miljøet. Det skal ved strafudmålingen altid - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens 10. kapitel om straffens fastsættelse. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Det foreslås i § 120, stk. 3, 2. pkt., at kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 3. 2. pkt., til den foreslåede lovs område.

Det foreslås i § 20, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 6, til den foreslåede lovs område. Lovforslaget er i første række rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende. Det vil derfor være essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer

Det foreslås i § 20, stk. 5, at i regler, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes bødestraf og sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer for overtrædelse af disse regler, herunder for manglende overholdelse af påbud.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en videreførelse af bestemmelsen i ecodesignlovens § 15, stk. 2, til den foreslåede lovs område, dog således at den udvides til også at omfatte straf om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer for overtrædelse af regler, som

UDKAST

ministeren fastsætter i medfør af denne lov, herunder for manglende overholdelse af påbud.

Den foreslåede bestemmelse vil give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelser, så det bliver mulig at straffe med bøde og tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer. Behovet for fastsættelsen af straffebestemmelser i bekendtgørelser skyldes, at fastsættelsen af visse specifikke krav vil ske på bekendtgørelsesniveau. Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler kan straffes på samme måde som de krav, der fremgår direkte af lovforslaget. Der foreslås derfor at kunne fastsættes regler om bødestraf, samt evt. om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer.

Straffastsættelsen i bekendtgørelserne foreslås i øvrigt at følge samme praksis som foreslået ved strafudmåling efter dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Det foreslås i § 21, at loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Loven vil hermed sættes i kraft i overensstemmelse med de fælles ikrafttrædelsesdatoer, som gælder i forhold til erhvervsrettet regulering. Det forventes også, at lovforslaget vil kunne vedtages ved overholdelse af kravet om vedtagelse af erhvervsrettet regulering fire uger før ikrafttrædelse.

Ecodesignforordningen indeholder ingen specifik frist med hensyn til de supplerende reglers fastsættelse. Af forordningen fremgår dog, at medlemsstaterne straks skal give Kommissionen meddelelse om de regler og sanktioner, som medlemsstaterne skal fastsætte til anvendelse i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, jf. forordningens artikel 74, stk. 1.

Til § 22

UDKAST

Til nr. 1

Det fremgår af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1. Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens evt. udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene, jf. lovens § 14, stk. 8.

Yderligere fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren, jf. lovens § 14, stk. 9.

Det foreslås i nyaffattet § 14, *stk. 1*, at afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den administrativ klageadgang afskæres. Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i produktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til

UDKAST

Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet. Kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 12-14 af den, afgørelsen vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, 2. pkt. at anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en frist på 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende til fremsættelse over for den pågældende kontrolmyndighed. Fristen søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

UDKAST

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, 3. *pkt.* at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fristen løber til den førstkomende hverdag, hvis fristens udløb falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i nyaffattet § 14, stk. 2, 4. *pkt.* at kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolmyndigheden forpligtes med denne bestemmelse til at indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

Det foreslås i nyaffattet § 14, *stk.* 3, at Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge kontrolmyndighedens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen. Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til nr. 2

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædel-

UDKAST

serne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Det foreslås, at *ecodesignlovens § 15, stk. 4 og 5* ophæves.

Den foreslåede ophævelse vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, finder anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation.

Når kontrolmyndigheden foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, har det foreslåede den virkning, at der vil blive indstillet til en modereret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

Ændring vil medføre en ensretning med bestemmelser om kumulation i lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget har endvidere den virkning, at bestemmelsens stk. 6 herefter bliver stk. 4.

Til § 23

Det foreslås i § 20, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Baggrunden er, at lovforslaget supplerer EU-forordninger, og Færøerne og Grønland er ikke EU-medlemmer.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 22</p> <p>I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lov- bekendtgørelse nr. 1068 af 15. sep- tember 2010, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 14. Afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsmini- steren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, kan påklages til Energiklage- nævnet⁴). Miljøministerens afgø- relser kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet⁵).</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klage til Miljø- og Føde- varerklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digi- tal selvbetjening, jf. dog § 18 b, stk. 2-4, i lov om Miljø- og Føde- varerklagenævnet. Endvidere skal efterfølgende kommunikation om klagesagen ske ved anvendelse af digital selvbetjening. En klage an- ses for indgivet, når den er tilgæn- gelig for myndigheden. Myndighe- den skal, hvis den vil fastholde af- gørelsen, snarest og som udgangs- punkt ikke senere end 3 uger efter klagefristens udløb videresende klagen til Miljø- og Fødevarerkla-</p>	<p>1. § 14 affattes således:</p> <p>»§14. Afgørelser, truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke ind- bringes for anden administrativ myndighed.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Påbud eller forbud ud- stedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmod- ning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er med- delt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Hvis fri- sten udløber på en lørdag, en søn- dag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes for- mer.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.«.</p>

genævnet. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med myndighedens bemærkninger til sagen og de anførte klagepunkter.

Stk. 3. Når myndigheden videresender klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet, sender den samtidig en kopi af sin udtalelse til de i klagesagen involverede med en frist for at afgive bemærkninger til Miljø- og Fødevareklagenævnet på 3 uger fra modtagelsen.

Stk. 4. Myndigheden skal straks underrette Miljø- og Fødevareklagenævnet, hvis den, efter at klagen er videresendt til nævnet, inddrages i forhandlinger med adressaten for afgørelsen og klageren om tilpasninger af det ansøgte projekt, der er af betydning for klagen. Miljø- og Fødevareklagenævnet kan sætte behandlingen af sagen i bero, indtil forhandlingerne er afsluttet. Myndigheden underretter nævnet om resultatet af forhandlingerne, når de er afsluttet.

Stk. 5. Myndighedens videresendelse af klage til og efterfølgende kommunikation om klagesagen med Miljø- og Fødevareklagenævnet skal ske ved anvendelse af digital selvbetjening. Det samme gælder sager, hvor klage ikke er indgivet ved anvendelse af digital selvbetjening, men hvor Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet

UDKAST

<p>afgørelse om, at klagen ikke afvises.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, skal myndigheden snarest videresende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. I sådanne tilfælde finder stk. 2, 4. og 5. pkt., og stk. 3 ikke anvendelse.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven kan ikke påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren.</p>	
<p>§ 15. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af</p>	<p>2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.</p> <p>Stk. 6 bliver herefter stk. 4.</p>

UDKAST

denne lov, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.